

תשעה באב

קינות לתשעה באב ביום (ו-מה)

I

מחבר: רבי אלעזר הקליר.

שבת סורו מני שמעוני עוברי (נ"א עוכרי). סחי ומאוס השימוני בעדרי חברי. סכותה משכן מסכות דבירי. סכות והבלגו גבורי. ספקו כף ומעדו אברי. כסלה כל אבירי:
 בפלה עודינו בצול דכניה. עיני חכמה לחזון בן ברכיה. עד פלאי גלגל חבניה. עיני מעוללת בנבית וכניה. עשה ונחם ויקרא לבכיה. ונם על אלה אני בוכיה:
 על פני פרת בפצו חסידיה. פלגי סוף זכרה כערו יסודיה. פחד חטא שילה תכף סודיה. פצו חזירי יער איה חסידיה. פצו מעשה עכיה לנדיה. פרשה ציון בידיה:
 על הר ציון צדו שאוני מדני. צפו על ראשי זדוני. צמתו בנב לעמד זדוני. צד נצרת לעורר מדני. צעק עמי בימי בן דיני. צדיק הוא יי:
 אתה קלים הכבדת ומעדי ערמוני. קרבת בא אלי ויחרימוני. קראתי ליושבי גבעון עוד הם זרמוני. קולי להשמיע בערב הגרימוני. קומי עבורי בהתל הערימוני. קראתי למאהבי המה רמוני:
 למה רוח אפינו לטבח שמרו. ראית כי כתנור עורנו כמרו. ראית כי עמל וכעס באוניך גמרו. רבת ביד יחזקאל לנקם כמו מרו. ראה ונכחידם מגוי אמרו. ראה יי כי צר לי מעי חמרמרו:
 השיבנו שישי שמע לגוי צאני. שבתם רמוס חצרי להדכיאני. שפתי משוררי דביר דממו להדאיבני. שמעת זמורות אף הכין לטאטאני. שכבו ונדו חצץ להבריאיני. שמעו כי באבחה אני:
 כי תם חקת בכס אופניך. תשיב להם גמול כאז חזות פניך. תרדוף לצלמון יועצי (רע) על צפוניך. תמן להבהב נותצי פניך. תקרא לשכרם כוס כמוס בפניך. תבא כל רעתם לפניך:
 תבא אל צר אשר כלנו. למבוא חמת בחמה נהלנו. עד לחלח וסבור הגלנו. זקן ובחור ובתולה כבלנו. רם הבט בא עמך כלנו. זכור יי מה היה לנו:

T

מחבר: רבי אלעזר הקליר

איכה אצת באפך לאבד ביד אדומים אמוניך.
 ולא זכרת ברית בין הבתרים אשר בררת לבחוניך. ובכן בטינו. זכור יי מה היה לנו:
 איכה גערת בגערתך לגלות ביד גאים גאוליך.
 ולא זכרת דליגת דלוג דרך אשר נלגת לדגליך. ובכן דברנו. זכור יי מה היה לנו:
 איכה הגת בהגיונך להדוף ביד הוללים המוניך.
 ולא זכרת ועוד ותק וסת אשר ועדת לוועדיך. ובכן וקוננו. זכור יי מה היה לנו:
 איכה זנחת בזעמך לזלזל ביד זרים זבולך.
 ולא זכרת חתון חקי חורב אשר חקקת לחמוליך. ובכן חוינו. זכור יי מה היה לנו:
 איכה טרחת בטרחך לטרוף ביד טמאים טלאיך.
 ולא זכרת יקר ידידות ישר אשר יחדת ליודעיך. ובכן יללנו. זכור יי מה היה לנו:
 איכה פוגת בכעסך לכלות ביד כפירים פרמך.
 ולא זכרת לא לזנוח לעולם אשר למדת ללקוטיך. ובכן להגנו. זכור יי מה היה לנו:
 איכה מללת במאסך למחות ביד מונים מבשאיך.

תשעה באב

ולא זכרת נשיאת נוצת נשר אשר בשאת לנשואיך. ובכן בהינו. זכור יי מה היה לנו:
איכה שחת בסערך לסגר ביד סעפים סהדיך.
ולא זכרת עד עדי עדיים אשר עטרת לעבדיך. ובכן ענינו. זכור יי מה היה לנו:
איכה פצת בפחדך לפגר ביד פריצים פלאיך.
ולא זכרת צהלת צבי צדיק אשר צפנת לצבאיך. ובכן צעקנו. זכור יי מה היה לנו:
איכה קראת בקריאתך לקנות ביד קמים קרואיך.
ולא זכרת רגש רכב רבותים אשר רצית לרעיך. ובכן רגננו. זכור יי מה היה לנו:
איכה שאפת בשאפך לשלות ביד שודדים שלמיך.
ולא זכרת תקף תלתלי תאר אשר תכנת לתמימיך. ובכן תאננו. זכור יי מה היה לנו:
תאננו לשפוך [דמעות] כמים. על מה ביום זה נשבינו פעמים. זכרי בהיותי בשלוח ביהושלים. רגנתי,
ועתה אאדה עד חוג שמים:

ח

מחבר: רבי אלעזר הקליר
מסודר לפי אקרוסטיכון א"ת ב"ש

אאדה עד חוג שמים. אאלה אתי שמים. אאר יום מחריבי פעמים. אאתאונן מי יתן ראשי מים:
אבחין בבכי ילל מדבר. אבונה ליל מליל ומדבר ממדבר. אבכה אתי עולת מדבר. אשאג מי יתנני במדבר:
אגדע ואנשל כנקף זית. אגרה אתי כל בני בית. אגרם שיאמר בעל הבית. ארשה מי יתנני שמיר ושית:
אדוה בכל לב להמציאהו. אדעה מליון בם לאמצאהו. אדאג איה רועה ולא אמצאהו. אקובן מי יתן ידעתי
אמצאהו:
אהפכה ואתהפכה כאופן במלי. אהגה פנים בפנים לתנות עמלי. אההו חרס וסיהר מלהגיה למולי. אצרח מי
יתן אפוא ויכתבון מלי:
אורח משפטי גונבי עלי. אודיע בבצעי ומעלי. אומללו מזלות בקרעי מעילי. אפעה מי יתן שומע לי:
אזדה כהופרה האבינה. אזכרה כי הייתי מחתנה. אזיל פלגים כברכה העליונה. אעגור מי יתן לי אבר פיונה:
אח נפשע מקרית עד אל צר. אחו בלי מים באף לעצר. אחז קמות לקצר ועוללות לבצר. אשיסה מי יובילני
עיר מצור:
אטע אהלי אפדני בצלמות. אטוסה ואשכנה עד חצר מות. אטפל את המחכים למות. אנהה מי גבר יתיה
ולא יראה מות:
אילותי לעזרתי תרתי חזות. איומתי בכל שנה אומרת היא השנה הזאת. אידע לכל כי מודעת זאת. אם לא
כי יד יי עשתה זאת:
אכף לב ראש יי חילי. אכרע לב ברך לחתל מחלי. אכתירך בשיר משירי מחולי. אכון מי יתנך כאח לי:
אל תשכח צעקת אריאל. אליו לאגר יהודה וישכאל. אלפי שבאן אשר מסר אל. לאמר מי יתן מציון ישועת
ישכאל:
ישכאל מעת בדרכי לא הלכו. עזבוני ועזבתים ופני מהם בהפכו. רגנתי והיללתי ומעי ולבי נשפכו. איכה
תפארתי מראשותי השליכו:

תשעה באב

ט

מחבר: רבי אלעזר הקליר, מסודר לפי תשר"ק, ובראש כל בית תיבה מפסוקי איכה ב (שמסודרים לפי א"ב בהקדמת פ' ל-ע'), ובסופו פסוק מפרשת בחוקותי.

איכה תפארתי מראשתי השליכו. וכנגד כסא הכבוד צלם המליכו. בחללי תנאי אשר חנני נמלכו. ונם אם בחקתי תלכו:

למה תריבו אלי כלכם. חזקו עלי דבריכם. מידכם היתה זאת לכם: בלע שופטי במועצות עותם. ופנים הסתיר מהם כשר עותתם. ויומר לאבק מטרים להבעיתם. חלף ונתתי גשמיכם בעתם:

סחי ומאוס שמני. כלה באפו וישטמני. נחומיו מהרה ישעשעוני: גדע רום קרנם ועלומם הקציר. ובאבת חרב שעריהם הציר. מזי רעב עש בקציר. תמור והשיג לכם דיש את בציר:

דבר קשתו וכלה בחרץ. וכברזל עפל שמי ערץ. פכצני שלש עשרה פרץ. תחת ונתתי שלום בארץ: היה צורכם ומעוזכם ומשגבכם. הפך לאכזר ונלחם בכם. הנוצרכם רחוקכם, חושקכם תעבכם. ואיה הבטחת וירדפתם את איביכם:

יחמס פנת צדק מלאה. כי במשפיותה מצא כל טמאה. ומכבדיה הזילוה כדוה מטמאה. בשנוי ונדפו מכם חמשה מאה:

זנח עליון קבית מועדיכם. והאביל שערי חל עמידת רגליכם. מי בקש זאת פץ והגלכם. וגמר אמר ופניתי אליכם:

חשב שנא אום לקט בשושן. ומחלב עולליה אותה דשן. קיטור חפתה העלה בכבשן. ושאלו איה דגן תמור ואכלתם ישן נושן:

טבעו נכסו רובדי דוכני. בגיא חמת כנקטל מכהבי. הרי כמה שנים גלה יסוד מכוני. וסע מתוכי אמר ונתתי משכבי:

ישבו מבכים מנאק מתיכם. בארבע מיתות הפיל מתיכם. חרב ורעב ותיה ודבר שחתכם. כסר צלם פץ והתהלכתי בתוכם:

כלו לשוד כרגע אהליכם. ויבכם בשבעו מהולליכם. לחיקכם נשפכו בפשות עולליכם. במאסכם שיח אני יי אלהיכם:

לאמותם כלפול אבא שועו. וצור למלאכיו שח מני שועו. ארץ הפרמל הבאתים ושעשעו. ושנאו מוכיח ואם לא תשמעו:

מה אעידך, ושישיך עם גוכיך בוססו. אומרים על סוס בנוס על כן בסו. גלאיתי נשא עונותיכם כהעמסו. ואיסרכם כבמתי אם בחקתי תמאסו:

נביאיך תעו תרמית שוא חזות. ואדרש לסלח ופצתי אי לזאת. פתיתים וכנגדי השיבו עזות. ואנפתי ושהתי אף אני אעשה זאת:

ספקו חרקו שרקו מוני. מבפנים ומבחוץ להצמית אמוני. כי בני זדים חללו צפוני. לרעה ולא לטובה גם ונתתי פני:

פאו זדים: לפני מי תחלה? עם כבד עון פקד וילאה. לא תחפו עוד אות ומופת ופלא. אבף ובסע ונם ואם עד אלה:

עשה ירם קדקד בני שאון. ודמי שכרבי בגיא צמאון. ובכל שנה ושנה הוסיף יגון על און. מעת כעס ונם ושבירתי את גאון:

צעק הוי הוי ואשפתו הריק. מפה ומפה הביא עלי מעריק. ובלעגי מעוג שבי צר החריק. וכלה כחי בגאם ותם לריק:

קומי דפקי שועי אל דמי. ותני כאוב מארץ קולך לדומי. מי רוש השקני והדמי. וחשך הלוכי בגאם ואם תלכו

תשעה באב

עמי:

ראה גורל אֵוִית הוֹשֵׁם לְרוּעִים לְעִית, וְלִקְאֵת מִדְּבַר הַיִּיְתִי דְמִנִּית. גּוֹלָה גְנִיית וְסוּכָה כְּנִיית. בְּשִׁמְעִי וְהַשְׁלַחְתִּי
בְּכֶם אֵת תֵּיִת:
שָׁכְבוּ בְּעֵלוֹף כְּתוֹא מִכְּמַר וְאִין דּוֹלָה. הַמְלָאִים גַּעַר וְאִין מִרְפָּא עוֹלָה. הַרִי כְּמָה שְׁנַיִם הַמְמַנִּי לְהַתְכַּלָּה.
אֲנוּשִׁים בּוֹכּוּם וְאִם בְּאַלְהָ:
תִּקְרָא אִיד עוֹלְלָת עַל אֲדַמּוּנִי. לְסַחֲפוֹ וְלִשְׁסַפּוֹ שְׁבַעֲתִים כְּאוּנִי. תְּהִם צְרִי בְּצֵאת קוֹל מֵאֲרַמּוּנִי. כְּנִהֲמַמְתִּי
בְּרִיב וְהִלְכְתִי אַף אֲנִי:
אַף אֲנִי לְכַד בְּיִקְשׁ שְׁכַרוֹן. עַרְבָה שְׁמַחָה וְהַשְׁבִּית חֲרוֹן. לְאַרְצָ אֲשַׁב וְאַהֲגָה בְּגִרוֹן. אֵיכָה יִשְׁבָּה חֲבַצְלַת
הַשְּׁרוֹן:

■

אֵיכָה יִשְׁבָּה חֲבַצְלַת הַשְּׁרוֹן. וְדַמָּם רוֹן מִפִּי נוֹשְׂאֵי אֲרוֹן. וְנַעַן מִמְשַׁמְרוֹתֵם כְּהַגִּים בְּנֵי אֲהָרֹן. כְּנִמְסַר הַבַּיִת
בְּמִסְרֵי מָרוֹן:

בְּכּוֹ תִבְכֶּה מִחֲמַשֶּׁת סַפְרִים. כְּנִהֲרַג כְּהֵן וְנִבְיָא בְּיוֹם הַכְּפוּרִים. וְעַל דְּמֹו נִשְׁחַטוּ פְּרָחִים כְּצַפִּירִים. וְנִדְּו
כְּצַפְרִים. כְּהַנִּי צְפוּרִים:

גִּלְתָּה מֵאֲרַצָּה כְּלָה מִקְשָׁטָה. בְּעוֹן מַעֲשָׂרוֹת וְשִׁמְטָה. וּבְאַרְבַּעַת שְׁפָטִים הַשְּׁפָטָה. וּמַעֲדָיָה הַפְּשָׁטָה. מִשְׁמַרְת
מִפְּשָׁטָה:

דַּרְכֵי הַיֵּכֶל דְּמָמוּ כְּנִפְרָץ כְּתִילוֹ. וְהַמְעִיל כְּנִקְבַע פְּתִילוֹ. הוֹכֵד וְהַתֵּךְ וְהַשְּׁפֵל מִתִּילוֹ. וְנַעַ מִשְׁתִּילוֹ. כְּהֵן עֵיִתָּה לוֹ:

הִיוּ אֲנִיבִים מִלְעִיבִים בְּלוֹחְמֵי לַחֶם. כְּבִטְלוּ הֵלָא פְּרָס לְרַעַב לַחֶם. וְהִרְעִבוּ וְהִצְמָאוּ מִמִּים וּמִלַּחֶם. כְּבִטְלוּ שְׁתֵּי
הַלַּחֶם. מִבַּיִת לַחֶם:

יֵיצָא הַדָּר אוֹם בְּכֶסֶף בְּחֶפֶת. וְתַמּוּרוֹ אֲפָר עַל רֵאשָׁה חֶפֶת. וְנִרְוֹת נִכְבוּ וּמְנוּכָה נִכְפַּת. כְּפִשְׁעוּ בְּלַחֶם וּפֶת.
בְּלִכְדָּה יוֹדְפַת:

זָכְרָה זְמַן אֲשֶׁר בַּעֲשָׂה וּנְשַׁמַּע הַשִּׁיבוֹ. וְעַתָּה עֲנוֹת אֲמֵן לֹא אָבוּ. לְעַנְהוּ וְרוּשׁ שְׁבַעוּ וְכוּוּ. וְהִקְצִאוּ וְהִלְעִבוּ. כְּהַנִּי
עֵילְבוּ:

חֶטָא חֶטָא וְאַמְרָה לְאַלִּיל "זָה אֵל". וְהִלְעִיגָה וְתַעֲתַעָה בְּחוּזֵי אֵל. עֲבוּר כֵּן הַקְּנָאָה בְּמַרְגִּיזֵי אֵל. יֵיצָא מִמְעוֹן
אֵל. כְּפַר עֲזִיאֵל:

טַמְאָתָה הַחֲנִיפָה תִבֵּל. וְנַעֲלָה רַב הַחוּבֵל. וְעַנּוּ אֲבָק בְּגִלְיוֹ כְּאַבֵּל. וְאִין מִתְכַּרְבֵּל. בְּכַהֲנֵי אֲרַבֵּל:

יְדוּ פְרַשׁ צַר בְּבֵית זְבוּל. כִּי כָלִיָּה תִיבְתִי כְדוֹר הַמְבוּל. כְּסָאוֹ הַשִּׁית לְחַבּוּל וְנַבּוּל. יֵיצָא בְּכָבֵל כְּבוּל. כְּהֵן
כְּבוּל:

כָּל עַמָּה קוֹנְנוֹ קוֹיָה. כִּי הַכְּעִיסוֹ לְאֵל קָנָא. כְּגוּיֹו בְּבַל אוֹתָם קָנָא. וְנִדְּדָה מִקְנָה. מִשְׁמַרְת אֲלִקְנָה:

לֹא לְמָרוֹם עֵין צְפַת. וְכֶסֶף עַל חֶרֶשׁ חֶפֶת. וּבְחִזּוֹק מוֹסַר הַרְפַּת. וְנִהַרְס וְנִלְפַת. כְּהֵן צְפַת:

תשעה באב

ממרום השמיים בלאיתי טעון. והכני בעורון ובשגעון. ופקד עלי עון נוב וגבעון. ובעה ממעון. משמרת בית]]1 כהן מעון:

בשקד על עון ונכאב. כהושבתי אנונה מבלי אב. ודוממתי מלצפצף במנים ועגב. ונשאה עלי קיבה משמרת וישבאב:

סלה אבירי מורי הוכיה. ולא גזכר לי עקדת מוכיה. ומרב מרד ומכיה. הצגה ערום וערה משמרת מערה: על גבי חרשו חורשים והארכו מענית. והריקו עלי חרב וסנית. והרביתי צומות ותענית. ומצורת תכנית יצאה ונבית:

פרשה ואין יד שולם. כי לא האמינה בהשכם ושלום. והשבתה ברית מלח. ואין שמון ממלח בראש ממלח: צדיק הוא יי כי פיהו מרת. וערו ערו עד היסוד בה העבת. ותמור עזי וזמרת קינים עליה נחבת. ובקצוי ארץ גזרת משמרת בצרת:

קראתי לצורי וקולי לא ערב. וקוננתי ביער בערב. וכבה נר הדולק במערב. ורים לא ערב מאכלה ערב: ראה כי הסערתי באניה. בתאניה ואניה. וקהלי כצאן לטבח מניה. ובעה מספניה מגדל נוכיה:

שמעו כי יצאתי בשביה. ונשרפה דת מרום שבניה. והושתי לשמה וערבוביה. ומהסתר סבניה בדה בית חוביה:

שמעו כי גזמתי בצמנה. וסתם מני תחנה. ולא בתן לי רמים וסנינה. ומקחית סנה בעה כפר יוסנה: תבא כעת שמוני הדמיון. ושתי שיערי שוממיון. והשיב אחר ימיון. ובעון צלמיון בעה גנתון צלמיון:

תבא תמרים וקשכי תזרים. וכדנשא עצמותינו תפריים. ורים ביחוסנו כקדם תרים. ומשלחנך תארים שולי חמת ארים:

יא

ויקונן ירמיהו על יאשיהו:

איכה אלי קוננו מאליו. בן שמונה שנה החל לדרש מאלהיו. בבי חם בעברם חנו עליו. ולא הזכר לו שנוי מפעליו:

גם בכל מלכי ישראל אשר קמו לגדר. לא קם כמוהו מימות אביגדור. דבק בו חטא ליצני הדור. אשר קמו אחר הדלת לסדר:

האזכלים זרע שיחור. כתמו הטוב פתמו משחור. ויגדל עון והשיב ימין אחר. ועוד לא שלח ידו מן החור:

תשעה באב

זכו אמריו כבם דת להקים. בצע אמרתו בארור אשר לא יקים. חשך תארו כנאצו רחוקים. בבצע מואסי דת וחקים:

טובים כעים נקראו בשלחו מלאך. מה לילך היום לתלאך. ידי עם הארץ דמים במלאך. תעבש בבצעי את פלאך:

כלה המוני לכת ארם ובהים. למען לא תעבר חרב כל שהוא באפכים. ולא שמע לחונה לשוב אחורים. כי גזרה נגזרה לסכסך מצרים במצרים:

מחטאת סתירת מזוזות. חזון ענתותי החלו לבזות. בעו עבמים לחומו להבזות. ולא הסב פניו וספדו על זאת: סורו העידו עד לא שאיה. וימאנו סור ומט יסוד נשיה. פני קרב כקרב ולא עלתה לו רטיה. ויורו המורים למלך יאשיה:

עודנו עוצם עיניו בגיוו נוחצים. חץ אחר חץ מורים ולוחצים. צדוהו ושמוהו כמטכה לחצים. ויזרקו בו שלש מאות חצים:

קלים הטו אמריו און מוצא פיהו. ועד מצוי גפש מעשיו הפיהו. רוח שפתי הפצה מפיהו. צדיק הוא יי כי מריתי פיהו:

שישי נוף כי קנא זעם. לשלם שאונם בעון בצעם. תם כתם הטוב עם זו בפשעם. ויקונן עליו כל איכה יזעם: תם במקרה אחד כוס מגדו לשותות. במועד שבת השמטה כבע הקהל לאתות. תלה בעשרים ושתים מהרס שותות. כי ספדו לו איכה בעשרים ושתים אותיות:

אותות קינות לבטה מחולי. עת כי שכחתי מחוללי. זמותי כי לעד יאהילי. כשעתי ונסעתי ונטש אהלי:

יב

אהלי אשר תאבת עד לא בראשית עם כסא כבוד לצרפו. למה לבצח שדד ביד שודדים. ונהיית כרועה בעטיה ורעשת וכגנת. ועתה מה לי פה:

אהלי אשר קוממת לאיתי ארץ בחרדת מי אפוא. למה לבצח צמת ביד צרים. ונהיית כצפור בודד על גג מר צורח. מה לידידי פה:

אהלי אשר פצת למענו לציר. ואתה עמד עמדי פה. למה לבצח ערער ביד ערלים. ונהיית כשונא וצר. ואיה אוי מושב פה:

אהלי אשר בחית בענבי הוד. לזאת אשר ישנו פה ואשר איבנו פה. למה לבצח מאס ביד מורדים. ונהיית כגבור לא יוכל להושיע. מה לב פה ומי לב פה:

אהלי אשר כוננת מול מכן לשבתך לחופף לחפון. למה לבצח יעה ביד יהירים. ונהיית כטס בחלל ואין עוד נביא. ונמת האין פה:

תשעה באב

אָהלי אַשר חֲנִית מֵאֵז בְּתַאֲיוּ מִפֶּה וּמִפֶּה. לָמָּה לְנֹצַח זָנַח בְּיַד זָרִים. וּנְהִיִּית כּוֹתִיק יוֹצֵא חוּצָה. וְלֹא עֵבֶר פֶּה:

אָהלי אַשר הִכְנַגְתָּ לְהַשְׁלִיךְ בּוֹ לְפָנֶיךָ גּוֹכֵל פֶּה. לָמָּה לְנֹצַח דִּחָה בְּיַד דְּמִים. וּנְהִיִּית כְּגַר בְּאַרְצְךָ. וּנְמַתָּ כִּי לֹא בָּסוּב עַד בּוֹאוֹ פֶּה:

אָהלי אַשר בַּעֲוֹן בְּצַעֲוֵי חֲשָׁכּוֹ כּוֹכְבֵי נִשְׁפּוֹ. לָמָּה לְנֹצַח אֶפֶל בְּיַד אַמּוֹת. וּנְהִיִּית כְּאוֹרַח בְּמִלּוֹן. וְעוֹד מִי לָךְ פֶּה:

אַחוֹר וְקָדַם מִפֶּה וּמִפֶּה. לְכָל דּוֹר וְדוֹר נוֹדַע קֶצְפוֹ וְחַפּוֹ. עַל מָה מְכַל אוֹם שֵׁת עָלֶי כִּפּוֹ. זֹאת בַּעֲלִיל כִּי פִיד חִקוֹק בְּכִפּוֹ. רְפוּאַתִי בְּטוֹחָה כִּי רָגַע בְּאַפּוֹ. וְעַד עַתָּה אֵיכָה יַעִיב בְּאַפּוֹ:

יג

אֵי כֹה אָמַר כּוֹרֵת לְאֵב בְּפִצָּח. בְּבְרִית בֵּין הַבְּתָרִים כֹּה יִהְיֶה לְנֹצַח. וְהֵן עַתָּה בָּלְעוּ עֲצָמֵי בְּרִצָּח. לָמָּה אֱלֹהִים זָנַחְתָּ לְנֹצַח:

אֵי כֹה גֵשׁ כְּשֶׁהָ לְעוֹלָה לְרִצּוֹתֶךָ. גִּלְכָה עַד כֹּה פִתּוֹ בְּעִדּוֹתֶיךָ. וְהֵן עַתָּה דָּקְרוּ בְּפִלַח רַעֲיִתֶךָ. יַעֲשֵׂן אֶפֶס בְּצִאֵן מִרַעֲיִתֶךָ:

אֵי כֹה הַבְּטַחְתָּ עֲקָדִים וְגָדִים בְּמִשׁוּאוֹת. אִם כֹּה יֹאמֶר כֹּה יוֹחֵשׂ אוֹת. וְהֵן עַתָּה וּכְחַת עִיר מִלְּאָה תִשׁוּאוֹת. הַרְיִמָה פְּעַמֶיךָ לְמִשְׁאוֹת:

אֵי כֹה זֶם וְהִרְגַּ מִצְרֵי בְּגוֹן גְּעוּל בְּקִדְשֵׁךָ. וַיִּפֶן כֹּה וְכֹה חֲתַם בְּעִדַת קִדְשֵׁךָ. וְהֵן עַתָּה חִלְקַם אֶכֶל חֲדָשׁ. כָּל הַרְעֵ אֲנִיב בְּקִדְשֵׁךָ:

אֵי כֹה טוֹב כְּשֶׁלַח גָּאֵל עֲבָדֶיךָ. כֹּה תֹאמַר לְשִׁלְחָם עִם לְעַבְדֶּךָ. וְהֵן עַתָּה יִשְׁבּוּ בּוֹגְדִים בְּבֵית וְעוֹדֶךָ. שְׁאֲגוּ צוֹרְרֶיךָ בְּקֶרֶב מוֹעֲדֶיךָ:

אֵי כֹה כְּרִיתוֹת חֲדָשׁוֹת כְּרִיתוֹת. בְּכֹה אָמַר כְּחֻצוֹת לַיִלָה בְּמוֹפְתֵי אוֹתוֹת. וְהֵן עַתָּה לְהִקּוֹ בְּנַעֲלִיָהֶם לְאַתּוֹת. שְׁמוֹ אוֹתוֹתֶם אוֹתוֹת:

אֵי כֹה מִשְׁמַע וּמִשָּׁה עָלָה. כֹּה תֹאמַר לְבָנוֹת בֵּית מַעֲלָה. וְהֵן עַתָּה גְּאֻזָּה בְּנֵי עוֹלָה. זִדְעָה כְּמִבְּיָא לְמַעֲלָה:

אֵי כֹה שִׁיחַ שְׁשִׁים אוֹתִיּוֹת הַקְּדוּמוֹת. כֹּה תִבְרָכּוּ לְשִׁשִׁים גְּבוּרִים דּוּמוֹת. וְהֵן עַתָּה עֲתָקוּ רְדוּמוֹת. בְּסִבְבָּךְ עַץ קִרְדָּמוֹת:

אֵי כֹה פֶּץ לִקְבֵי עִם וּבְרַבֶּךָ עִם קְדוּשָׁתֶךָ. בְּשׁוֹב וְכֹה תִדְבַר הוֹמֵר לְקְדוּשָׁתֶךָ. וְהֵן עַתָּה צִרוּ עַל עִיר קְדוּשָׁתֶךָ. שְׁלַחוּ בְּאֵשׁ מִקְדְּשֶׁךָ:

אֵי כֹה קִיחַת לַיִם שְׁלִמֶיךָ. כֹּה תַעֲשֶׂה לְהֵם לְטַהֲרָם לְבֵית עוֹלָמֶךָ. וְהֵן עַתָּה כַּעֲשׂוֹ וְהַרְעִישׁוּ שְׁמִיךָ. לְאַרְצְךָ חִלְלוּ מִשְׁכַּן שְׁמֶךָ:

אֵי כֹה שְׁבַעַת שׁוֹפְרוֹת עֲרָץ. כֹּה תַעֲשֶׂה שְׁשֵׁת־יָמִים לְהַפִּיל חוֹמָה לְאַרְצְךָ. וְהֵן עַתָּה שְׁעָרִים טָבְעוּ בְּאַרְצְךָ. שְׁרַפוּ כָּל מוֹעֲדֵי אֵל בְּאַרְצְךָ:

תשעה באב

אי כה תשועות אסמי אוצר. בכה אמר אשר לחוזים בצר. והן עתה תפחו פרחי בצצר. עד מתי אלהים יסרף צר:

יד

איכה את אשר כבר עשוהו. תבע מני לגבות נשוהו. אשר עד לא שחקים נמתחו. בשלי רמז והארץ היתה תהו:

בלע באות ערבית ושחרית. גאה מגיד מראשית אחרית. בנוי וסרב ובנוי באחרית. ומחובי קלקלתו החרית:

החרית אישון וחשך מידע. וקדמונים חזוהו מגדע. אז לכאשי דורות נתוצו נודע. עד לא עשוי קרנותיו גדע:

גדע גבה קומת יציר צר. זה ספר לפניו הבצר. גלמי כאו עיניך הפצר. כהעביר לפניו כל געצר:

דבר דסוף מבית האוצר. והראהו כי המצע קצר. דוה לבו כבט ביאת בניו ביד צר. ויקונן עליו איכה באיכה בעת צר:

צור הראה לו מה שפיה. בתץ קיר בטוי וגדר הדחניה. לדורות למד נהות נהי ונתיה. על שבר אשר היה:

היה הנוער ממזרח. בין בתרים אורו כזרח. והראהו ארבע מלכיות ברכם וצרח. כי טבע שער המזרח:

יחמס וינצל זרה. יקרא השלכת נזרה. ואימה נפלת עליו כבזרה. וצדק מדת הדין כאז ראה:

כאה ערם ועריה וגאנח. ולעקודו סוד זה פענח. עשששה מכעס עיבו ולא נח. מראות גזעו טוב זנח:

זנח זהר תם במתזה. כי לא האמין בנאם זה. זן עינו במקום הזה. ושר שמומו ויקונן אין זה:

חשב חשש בעולים ויורדים. יבן כי בו יהו רודים. חניכיו על מה בדינו חרדים. ומהם תבע זבול מורדים:

מורדים זבול ומצפוניו נבעו. ומסמרות געלימו בקרקעיתו קבעו. זיו שעריו מני מה נתבעו. והבם טמונים בארץ כי טבעו:

טבעו טורדים לידע זמן. כי לגלות קץ אב זמן. טוב משגלה לו קץ מזמן. השע והבליג וקץ כמן:

ישבו ושאלו לאב לידע. קץ הפלאות מתי יתודע. יקוו ליום ישועה ולא נודע. עד כי בעתו יחש ויתודע:

יתודע כז לעם בך בסתכלו. ונגסה מהם ולא יוכלו. רעיב מקנאת ביתך באכלו. וביגון חיימו כלו:

כלו כסלי ציר כשלח. ונם שלח בא ביד תשלח. כי מה בצע לי להשתלח. ואחרי גלעדי ישלח:

לאמתם לזבו עוללי סוף. אי זה יום הכסוף. לזם הכין לשורר מסוף. וימלך בזרוע חשוף:

חשוף זרועו ביד רמה. נגלה בימין רוממה. בנים כשרו חמה זרומה. קצרה בפשם בגיא אדום לדעת על מה:

תשעה באב

מה מצאת עולתה בי. כי בגוד בגדת בי. ממדבר המרת בי. ועד עתה לא האמנת בי:

נביאיך נטעי אביגדור. נשתברו פרכות לגדור. נגליתי ביום נקם לסדור. ולא קדשו פריצי הדור:

הדור יזמו דעת סוד ודפקו. השבעתי אתכם שמעו ופקו. יען כשמעם זאת נתמקמו. ועל כפים ספקו:

ספקו ששו באי הארץ. כנפלו בידם מלכי ארץ. סברו כי ישעם ירץ. ועל ידם יתכונן משוש כל הארץ:

פצו פיהם חג ליי בשילה. דמו כי לעד יהיה שם מושלו. פעלו שקר והשילו. עד כי יבא שילה:

שילה רצה כחלה מעסה. ונמאס באשר בו בעשה. ראו מה עברה עושה. לכל אשר חפץ עשה:

עשה עמי אות בצביון. ולעתו חש עלי קשיון. עלפתי כחרב בציון. עד אשר יופיע אלהים מציון:

ציון צעק איך נתן. לשום עלי גוי איתן. צהל ורקע על המפתן. ובסמתו חתיתו נתן:

נתן בעתותו עת הובילני רוקמי. תרתני לעד בה לקוממי. בשתי וגם נכלמתי כל בהקימי. ובסרון אף גם לי קומי:

קומי קשבתני בהזנחה. קומי ולכי כי לא זאת המנוחה. קצתי בתי מאנחה. והגשתי ולא ערבה מנחה:

ראה רוע בפשי זנוחה. משלום ומשלה ומנהגה. רטושה בהרי גשף אנוחה. גם שם לא בחה:

בחה ידו גם ובה נכו. אנושים על ראשם פרכבו. יגעו על נהרות בכל כנתעכבו. וכעוללו עוללו חוצה שכבו:

שכבו שובים גנים מדקירים. מתעוללים כמו כמו בקרים. שהם יזבו מדקרים. ומי פרת קרבימו דוקרים:

תקרא תקף טבח ומסך למבקירים. קיר ענה מקרקרים. וכל עם ולשון גם סוקרים. ועליהם מקוננים בני ציון היקרים:

היקרים קול ברמה השמיעו לבכה. למה זה ועל מה זה הקרנו כה. יחד זה אומר בכה וזה אומר בכה. כגנו להמיר לשון איכה בלשון אי כה:

טו

איכה אשפתו פתוח כקבר ולרודי באף הוסיף אבר אני הגבר: איכה אשא עון הג וחוסם פי מפלל להג אותי בהג: איכה אץ זעמו לשפוך הכיל גלאיתי וגם שפך אך בי ישב יפר: זכור אפיפתי בשרב וגם כי ינטו צללי ערב והבאתי עליכם חרב:

בכו תבכה בעת כל חסרי וכעזבי ארח יסרי בלה בשרי ועורי: בלע בית לרום מזקף וכברזל סבכי נקף בנה עלי יוקף: בני בטני לאכול הקשיבני מני צר אחר השיבני במחשכים הושיבני: נחלתנו כנטשו ביד לוחם גם לא אחוס ולא ארחם בשברי לכם מטה לחם:

תשעה באב

גלתה גהוצה לשנות עדי מחפה לגלות בהתעתדי גדר בעדי: גדע גאון בדיב ושוע, והשיב ימין אחר מלהושיע גם כי אזעק ואשוע: גם גבר עלי פורכי ובנאקי סתם חרכי גדר דרכי: יתומים גרושים מאוזות ולא שב אפו בכל זאת ואמר אם בזאת:

דרכי דיץ סך להאבילי ולגלות ששך הובילי דב ארב הוא לי: דרך דוחק על במותי להשתרר שעו מני בבכי אמר דרכי סורר: דבק דולק וצדני ברשתו עלי ללטוש מחרשתו דרך קשתו: מימינו דלח ונבם אשמכם גיא גלות אטילכם להכלימכם והלכתי עמכם:

הוי הו ליום בכייתי וצרכת אש כיויתי הביא בכליתי: היה הולך לפני מזעימי וכעסיס דמי הטעימי הייתי שחק לכל עמי: האכלים הקדש פסח בליל שמרים האכלים בכפן ראשי חמורים השביעיני במרורים: על צארנו השריג וחלל שכם ונבם אפקוד על עוונותיכם ואכלתם בשר בניכם:

ויצא וקדקד שפח ורצץ וחזק מוסרי כי אתלוצץ ויגרס בחצץ: ויחמס וינצל מעדי להכפישו ומגבה לתהום הרפישו ותזבח משלום פשי: ויגדל וכבד באק רצחי ובקדקדי עלה אחי ואמר אבד נצחי: מצרים וכוש שח אשיבכם ואשפטכם כזמותכם, והשמדתי את במתיכם:

זכרה זאת כי נבאש נרדי ולכלה פץ מכבוד רדי זכר עגיי ומרודי: זנח זבול ולב הקשים ובהתעברו עם משיח זכור תזכור ותשוח: זפו זקני ופעלם אביא כי בכן פרץ נתיבי זאת אשיב אל לבי: אבותינו זעקו וכלו מדבה ושח על רעתנו כי רבה ונתתי את עריכם חרבה:

חטא חז כי בעון נכתמנו תמור כי בצחיון גזמנו חסדי יהוה כי לא תמנו: חשב חורשי לקרקר קיר יקרים ומר יבכיון מכתי סוקרים חדשים לבקרים: חשך חזון מגישי אשי קיר כעור לגששי חלקי יהוה אמרה בפשי: עבדים חסמוני מלגדר פרץ ותוכחות קשות פץ בחרץ והשמתי אני את הארץ:

טמאתה טפלה ונטה קו ולא בסוג אחר מקויו טוב יהוה לקויו: טבעו טירותי ופי צר דמם וכל עבר עלי שרק ושמם טוב ויחיל ודומם: טובים טפים נכלו בהוסיפי למעול וכמעללי חנה בי לפעול טוב לגבר כי ישא על: בנפשנו נביא טרף נכרה כי כמו ברחת ובמזרה גם ואתכם אצרה:

ידו ירה בי אור כסודם ועל כל אלה הונאתני בת אדום ישוב ביד וידם: ישבו יגונים בני עלי חופהו כי כבד עלי אכפהו יתן בעפר פיהו: ידי יוסרי שתו בי מחי וקשבתני מפי צר שחי יתן למכהו לחי: עורנו יועם כחרש בקרץ וגייתינו שמנו בארץ אז תרצה הארץ:

כל כבוד תארנו הכלם וצור ארחותיו חסד כלם כי לא יזנח לעולם: כלו כמעט כ בי גלחם ועל הרעה הוא נחם כי אם הוגה ורחם: כלה כעסו והצית להבו ובתכלת ששה מאורי כבו כי לא ענה מלבו: גשים כפרועות יושבות שמה בכל שנה ושנה מזכירות אשממה כל ימי השמה:

לא אליכם לוחצי גיליו ועל בניו העביר גליו לנדכא תחת רגליו: לאמתם עת כמהו משבר יען כי גרון פתחו כקבר להטות משפט גבר: לא למחות פץ לעם קרובו ואיך מתערר הוציא חרב לעות אדם בריבו: שרים לכודים הוציא משערים תת כתאנים השערים לעולל את הנשערים:

ממרום מגלה כתב ונהי קינים והגה והי מי זה אמר ותהי: מה אעידך מאומה מלהרצה בתונה ביד מריב ומתנצה מפי עליון לא תצה: מחטאת מדיחי שוא אקונן מבחמי כמיין מתרונן מה יתאונן: בחורים מוטטו כושל בי להרב ושכינה העלה מקרב וכשלו איש באחיו כמפני חרב:

תשעה באב

נשקד בטל על פורכינו ויתעב שי עורכינו בחפשה דרכינו: גביאיך גאצו לקרוץ עפעפים ואכזרו עלינו אךך אפים נשא לבבנו אל כפים: בעו ונדו ראש במהמורינו רשעים מפילים במכמורינו וחנו פשענו ומרינו: זקנים וינים לרב שגוים אכלום והשיתום משל בגוים כנם ואבדתם בגוים:

סלה שמי קטורה באף ואפער פי ואשאף סכתה באף: ספקו שוטבי כף ואשתונן ואזעק חמס ואתאונן סכת וענן: סורו טמא שחו מאשימינו בהנתן כבדל שמינו סחי ומאוס תשימנו: שבת משוש שמחת משוררים ורודפי קלו מנשרים לאבד הנשארים:

על אלה עשקונו בחרופיהם והגדילו שאון גדופיהם פצו עלינו פיהם: פצו פערו פה מבער שחת ואטרו עלי בתוכחת פחד ופחת: פני פאר חפת מעוני הקמיל והקים מעני פלגי מים תרד עיני: נפלה עטרת עז משענם וצר בשבעה דרכים ענם והתודו את עונם:

פרשה פצתה אוי כי סגרה תמור עז במתניה שק חגרה עיני גגרה: עשה עברתו ויחרה וערף את מדון מגרה עד ישקיף וירא: עודינו עף כבוד ועלה ועשר מסעות בעלה עיני עוללה: על זה פסק נוי בעמם ושח לא אעזבם בכף זועמם אף אני אלך עמם:

צדיק צר צעדי לספור וכעקלתי ישר ואכפור צוד צדוני בצפר: צעק צורי וסכך מעבור ובהללי עכך לשבר צמתו בבור: צדו צעדי וסע דורשי וכעלותם עלי פים לגרשי צפו מים על ראשי: על הר ציון צבאו להכריתי וצור שח אהמול על שאריתי וזכרתי את בריתי:

קבאתי קשוב חרפט מוני על הלחי מכים בני קבאתי שמך יהוה: קומי קראי כי לא יכלם על יתר למקניאי ישלם קולי שמעת אל תעלם: קלים קדחוני ועלמת מראך השת בגוים מוראך קרבך ביום אקראך: אתה יהוה קץ אל תכזב עד מתי כחךש אעזב והארץ תעזב:

ראה רגז מכת אנושי ואומר בהבטשי בגשי רבת אדני ריבי בפשי: ראה רב בעתותי השמות כל עדתי ראיתה יהוה עותיתי: רוח רפתה בי מאימתם לבלעי העלו חמתם ראיתה כל נקמתם: למה כחוק תעמוד בדברם עזות במת הנשמה אושיב פרזות ואף גם זאת:

שמעו שנוקשתי בדחיפתם וכילק עלה עיפתם שמעת חרפתם: שכבו שוחחים בני מיגונם ושוכיהם גאה מאד גאונם שפתי קמי והגיונם: שישי שוסיתי כי בי יד מטה משפלת עד שאול מטה שבתם וקימתם הביטה: השיבנו שלם שלום שבים ותאמר אפדם משאונים וזכרתי להם ברית ראשונים:

תבא תשור מעני למול הם שגבו חיל ואוניך אמול תשיב להם גמול: תקרא תגלה יום כמוס בלב ומחפשי עולת לפעול מלב תתן להם מגנת לב: תם תכלית תקפם ללכדם יפלו בלי להעמידם תרדף באף ותשמידם: כי תמיד דוקרים ושוחקים ומתורבת אנו לא רחוקים השבנו והורנו אלה החקים:

טו

זכר אשר עשה (נ"א עש) צר בפנים (נ"א בפנים). שלף חרבנו וזבא לפני ולפנים. נחלתנו בעת כטמא לחם הפנים. וגדר פרקת בעלת שתי פנים:

יתומים געל במגן מאדם. וימדד קו כמראה אדמדם. מימינו דלח והשכיר חציו מדם. גיצא מן הבית וחרבו מלאה דם:

על הגותו הוות גבר. ונטה אל אל ידו למולו לגבר. מצרים וכל לאם אשר בם עבר (נ"א אם בם גבר). ואני

תשעה באב

(נ"א אָנִי) בְּתוֹךְ אַוּוּיוֹ אַרוּץ אֵלָיו בְּצֹאָר:
 אָבוֹתֵינוּ זָכָה כְּהַכְנִיסוֹ בְּחוּרָיו אֶכְלָה אֵשׁ. וְזֶה צַעַה זֹנְהָ (נ"א זֹנְהָ צֹעָה) הַכְנִיס וְלֹא נָכוֹה בְּאֵשׁ. עֲבָדִים חָתוּ
 בְּתוֹכוֹ לִבְת אֵשׁ. וְעַל מָה בְּבֵית אֵשׁ מִמְרוֹם שְׁלַח אֵשׁ:
 בְּכַפְשֵׁנוּ טִבְעָנוּ כְּהוֹצִיא כְּלֵי שְׂרֵת. וְשָׁמָּה בְּאֵנִי שֵׁיט בָּם לְהַשְׂרֵת (נ"א לְהַשְׂרֵת). עוֹרְנוּ נִמְק כְּהַשְׁכִּים מִשְׂרֵת.
 וְלֹא מִצָּא תִשְׁעִים וְשִׁלְשָׁה כְּלֵי שְׂרֵת:
 בְּשִׁים כְּשָׂרוֹ כִּי בָא עָרִיץ. בְּקִרְקַע הַבַּיִת גַּעְלִיו הַחֲרִיץ. שָׂרִים לָפְתוֹ כָּבוֹא (נ"א כָּבוֹא) פְּרִיץ. בְּבֵית קֹדֶשׁ
 הַקְּדָשִׁים צִחַנְתּוּ הַשְּׂרִיץ:
 בְּחוּרִים מִבְּחוּץ צָגוּ מִתְזַקִּים. וְתָרוּ כִּי יֵצֵק בְּשִׁשִּׁים רְבוּא מִזִּיקִים. זָקְנִים נִבְעָתוּ כְּהַרְשׁוּהוּ מִשְׁחָקִים (נ"א
 מִתְזַקִּים). עֲשׂוֹת רָצוֹנוֹ וְהוּא אֲסוּר בְּזַקִּים:
 שֶׁבֶת סוֹטֵן יֵיבֵא אֲדָמוֹן. וְיִסְבֵּב חוֹמָה וְיַעֲוֹת הַמּוֹן. בְּפִלָּה עֲבָרָה עַל נִיבֵי פֶצֶל לַח וְלוֹז וְעַרְמוֹן. עַד כִּי גִטֵּשׁ מִדּוֹק
 אֲרָמוֹן:
 עַל פֶּתַח הַר הַבַּיִת הַחַל לְבֵא. בְּיַד אַרְבָּעָה כְּאִשֵּׁי טַפְסָרְיוֹ לְהַחֲרִיבוֹ. עַל צֵד מַעֲרָבִי לְזָכָר הַשְּׂרִיד בּוֹ. וְצָג
 אַחַר כְּתִלְנוּ וְלֹא רַב רִיבּוֹ:
 אֲתָה קִצְפָּת וְהַרְשִׁית לְפָנוֹת. יְלָדִים אֲשֶׁר אֵין בָּהֶם כָּל מֵאוֹם מִשֵּׁם לְהַפְנוֹת. לְמָה כָּגָשׁוּ גּוֹיִם וְלֹא שְׁעַת אֶל
 הַמַּנְחָה פָּנוֹת. וְשִׁלְחוֹם לְאֶרֶץ פּוֹשׁ (נ"א בְּאֶרֶץ עוֹץ) בְּשִׁלְשׁ סְפִיבוֹת:
 הַשִּׁיבְנוּ שְׁוֹעוֹ כָּבֵאוּ בְּנִבְכֵי יָם. וְשִׁתְּפוּ עִצְמָם יַחַד לְגִפּוֹל בַּיָּם. שִׁיר וְתִשְׁבְּחוֹת שׁוֹרְרוֹ כְּעַל יָם. כִּי עֲלִיב הוֹרְגָנוּ
 בְּמִצּוֹלוֹת יָם:
 כִּי תַהוֹמוֹת בָּאוּ עַד בְּפִשׁוֹן. כָּל זֹאת בְּאֵתְנוּ וְלֹא שִׁכְחֵנוּךְ חֵלוֹ לְמַמְשָׁן. תִּקְוַתְּם גִּתְנוּ לְמִשִּׁיב מַבְּשָׁן. וְזִבְת קוֹל
 בְּשִׁמְעָה עוֹבָה לְמָה תִישָׁן:

יז

אִם תֵּאֲכַלְנָה בְּשִׁים פְּרָחִים עוֹלָלִי טְפוּחִים. אֶלְלִי לִי:
 אִם תִּבְשַׁלְנָה בְּשִׁים כְּחִמְיּוֹת יְלָדֵיהֶן (נ"א יְלָדִים) הַמְדוּדִים טְפוּחִים טְפוּחִים. אֶלְלִי לִי:
 אִם תִּגְזָזְנָה (נ"א תִּגְזָזְנָה) פֶּאֶת רֵאשִׁים וְתִקְשָׁרְנָה לְסוּסִים פּוֹרְחִים. אֶלְלִי לִי:
 אִם תִּדְבֵּק לְשׁוֹן יוֹנֵק לְחַךְ בְּצִמְאוֹן צְחִיחִים. אֶלְלִי לִי:
 אִם תִּהְמַנָּה (נ"א תִּהְוִמִּינָה) זֹו לְעַמֵּת זֹו בּוֹאֵי וְנִבְשַׁל אֶת בְּנֵינּוּ צוֹרְחִים. אֶלְלִי לִי:
 אִם תִּשְׁעֲדָנָה זֹו לְזוֹ תִּבִּי בְּנֵךְ וְהוּא חֲבוֹי מִנְתַּח גִּתְחִים. אֶלְלִי לִי:
 אִם תִּזְמִין (נ"א תִּזְמִינָה) בְּשֶׁר אֲבוֹת לְבָנִים בְּמַעְרוֹת וְשִׁיחִים. אֶלְלִי לִי:
 אִם תִּתִּיבְנָה הַבָּנוֹת (נ"א בָּנוֹת) אֶל חֵיק אִמּוֹתָם נִתְפָּחִים. אֶלְלִי לִי:
 אִם תִּטְוֹסְנָה רוּחוֹת עוֹלָלִים בְּרַחוּבוֹת קִרְיָה תְפוּחִים. אֶלְלִי לִי:
 אִם תִּיקְרָנָה בְּשִׁפּוֹל רַחֵם וְצִמּוֹק שְׂדֵים וְאִם עַל בְּנִים שְׁחִים. אֶלְלִי לִי:
 אִם תִּכְשַׁלְנָה שְׁמוֹנָה מֵאוֹת מִגְנִים בְּעַרְב אֱלוּחִים. אֶלְלִי לִי:
 אִם תִּלְוִהֲטָנָה רוּחֵם בְּמִיבֵי מְלוּחִים וְנוֹדוֹת גְּפוּחִים. אֶלְלִי לִי:
 אִם תִּמְעַטְבָּנָה מֵאֶלֶף מֵאָה וּמִמֵּאָה עֲשָׂרָה עַד אֶחָד לְמַפְחִים. אֶלְלִי לִי:
 אִם תִּנּוֹסְנָה לְמַסַּךְ הַיֵּכֶל שְׁמוֹנִים אֶלֶף כְּהַנִּים פְּרָחִים. אֶלְלִי לִי:
 אִם תִּשְׁרַפְנָה שֵׁם כָּל אוֹתָם (נ"א אוֹתָן) הַנְּפִשׁוֹת כְּקוֹצִים כְּסוּחִים. אֶלְלִי לִי:
 אִם תִּעַרְפְּנָה עַל דָּם נְקִי שְׁמוֹנִים אֶלֶף כְּהַנִּים מִשׁוּחִים. אֶלְלִי לִי:
 אִם תִּפְחָנָה גְּפִשׁוֹת מְדַקְרִים מְרִים תְּנוּבוֹת שִׁיחִים. אֶלְלִי לִי:
 אִם תִּצְבְּרָנָה עַל אֶבֶן אַחַת תִּשְׁעָה קִבִּין מוֹחֵי יְלָדִים מְבָחִים. אֶלְלִי לִי:
 אִם תִּקְעָנָה שְׁלֹשׁ מֵאוֹת יוֹנְקִים עַל שׁוֹכָה אַחַת מִתּוּחִים. אֶלְלִי לִי:
 אִם תִּקְאִינָה רַכּוֹת וְעַגְלוֹת כְּבוֹלוֹת עַל יַד רַב טְבָחִים. אֶלְלִי לִי:
 אִם תִּשְׁכַּבְנָה בֵּין שְׁפֵתִים בָּנוֹת מְלָכִים מִשְׁבָּחִים. אֶלְלִי לִי:

תשעה באב

אם תתעלפנה הבתולות והבחורים בצמאון צחיחים. אללי לי:

ורוח הקדש למולם מרעים. הוי על כל שכבי הרעים. מה שהקבאם מודיעים. ואת אשר עשו לא מודיעים. אם תאכלנה בשים פכים משמיעים. ואם יהרג במקדש. כהן ובביא לא משמיעים:

יח

ואתה אמרת היטב איטיב עמר. ונפלינו אני ועמר. ולמה בבי בליעל חללו שמך. ולא שפכת עליהם זעמך: אתה גדלת ורוממת בנים להבק. כאשר ישא האומן את היונק. ולמה דודנים דצו (נ"א צחום) לזנק. ואכהיה (בדי) (נ"א אינו גרותיו לחבק):

אתה היבקת דבש מסלע. ותוציא נוזלים מסלע. ולמה שופטיהם נשמטו בידי סלע. ועולליהם נפצו אל הסלע:

אתה זבת ותמאס כל גוי. ולקחת לך (נ"א לקחת) גוי מקרב גוי. ולמה חש ועלה על ארצי גוי. ואמרו לכו ונכחידם מגוי:

אתה טאטאת נשים ושמונים. להביא גוי שמר אמונים. ולמה יזמו מואבים ועמונים. לעם זו בכוכבים נמנים (נ"א בכרובים מונים):

אתה פונת (נ"א כוננת) לשבת הודך. הר זה קנתה ימינו וידך. ולמה לאחור השבת ימין הודך. ותנבל כסא כבודך:

אתה מרום לעולם. וראשון. כוננת מרום מראשון. ולמה נאץ כשע בפה ולשון. עד כי נגע צר באישון: אתה ששפת לטוב עלימו. בשים תביאמו ותטעמו. ולמה עריץ חרף ואמר אי אלהימו. אשר יאכל חלב זבחימו: אתה פוררת בעזר ים. ותסך בדלתים ים. ולמה צללתי עד נבכי ים. ויגדל שברי פים:

אתה קדוש יושב תהלות קדושים. בקרב (נ"א בסוד) ישישים המקדשים. ולמה רגשו גוים קדשים. והשימו בית קדש הקדשים:

אתה שמעת (נ"א שמע אלהינו) כי היינו חרפה. וסכתך באש גשרפה. ולמה תבלע נחלת חפה. תצמיח תרופה ועלינו חופפה:

אתה צדיק על כל הבא. לך. הצדקה ונצדיקך בחבה. ולמה נהינו ולנו הדבה. כי כל זאת באתנו בחובה:

יט

לך יהוה הצדקה באותות אשר הפלאת מאז ועד עתה, ולנו בשת הפנים בבחינה אשר נצרפנו ואותנו תעבת:

לך יהוה הצדקה בגוי מקרב גוי לקחת במסות, ולנו בשת הפנים בדפי אשר נמצא בנו כמעשיהם עשות:

לך יהוה הצדקה בהלכו אלהים לפדות לז לעם, ולנו בשת הפנים בגימרו עלי ים בים סוף גוי באלהיו בפשעם:

לך יהוה הצדקה בזכר ואתם עדי אבי אלהים, ולנו בשת הפנים בחרפנו בסין קום עשה לנו אלהים:

לך יהוה הצדקה בטעם שהטעמתנו כצפיחת בדבש, ולנו בשת הפנים ביום הקרבנו לפניו סלת ושמן ודבש:

תשעה באב

לך יהוה הצדקה בכלפול מן וּבְאֵר וְעִמּוּד עָנוּ,
וְלֵנוּ בִשְׁתַּת הַפְּנִיּוֹת בְּלֶחֶם הַקֶּלֶקֶל אֲבוֹתֵינוּ בְּאֵהֲלֵיהֶם בְּרִגְנוֹ:

לך יהוה הצדקה במדבר לא חסרנו דבר,
וְלֵנוּ בִשְׁתַּת הַפְּנִיּוֹת בְּנֹאצוֹת לָבוֹן וְחִצְרֹת וְדִי זָהָב כַּמְדָּבָר:

לך יהוה הצדקה בסיחון ועוג וכל מלכי כנען,
וְלֵנוּ בִשְׁתַּת הַפְּנִיּוֹת בְּעֵבֶן אֲשֶׁר מַעַל בְּחָרֶם בְּלִי מִצָּא מַעַן:

לך יהוה הצדקה בפעל אשר פעלת בארבעה עשר מושיעים,
וְלֵנוּ בִשְׁתַּת הַפְּנִיּוֹת בְּצֶלֶם מִיכָה כִּי בּוֹ אֲנַחֲנוּ פּוֹשְׁעִים:

לך יהוה הצדקה בקימת שילה ונוב וגבעון ובית עולמים,
וְלֵנוּ בִשְׁתַּת הַפְּנִיּוֹת בְּרִשְׁעֵי שְׁנַמְצָא בְּנוֹ שְׁחָרְבוּ וּבָם אֲנוּ נִכְלָמִים:

לך יהוה הצדקה בשני חרבנות שחרבו בבצענו ואנו קימים,
וְלֵנוּ בִשְׁתַּת הַפְּנִיּוֹת בְּשׁוֹבְנוֹ אֵלֶיךָ בְּכָל לַב שֶׁתָּשׁוּב אֵלֵינוּ בְּרַחֲמִים:

לך יהוה הצדקה בתשע מאות שנה שהיתה שגאה כבושה מלהשמע,
וְלֵנוּ בִשְׁתַּת הַפְּנִיּוֹת כְּתַבַּע אֵשׁ חֲמוּדוֹת וְשׁוֹעַ הָטָה אֱלֹהֵי אֲזַנְךָ וְשָׁמַע:

כ

הטה אלהי אֲזַנְךָ לְתַפְלֻצַּת מִנְּאֻצַּת מִי לִי בְּשָׁמַיִם וְשָׁמַע שְׁאֲגַת צוֹכְרֶיךָ הָאוֹמְרִים עָרוּ עָרוּ עַד הַיְסוּד שְׁעַר
הַשָּׁמַיִם:

הטה אלהי אֲזַנְךָ לְרִגְשַׁת הַדּוֹבְרֹת עַל צְדִיק עֲתָק וְשָׁמַע קוֹל שְׁאוֹן מַעִיר בְּחִמָּה שְׁפוּכָה לְשִׁתְּק:
הטה אלהי אֲזַנְךָ לְצִיר שְׁלַח וְגַם קוֹמוֹ וּנְקוּמָה עֲלֶיךָ לְמַלְחָמָה וְשָׁמַע פְּלֻצוֹת הוֹמִים בָּא הָעַת אֶתוֹ בְּבֵיתוֹ
לְהַלְחָמָה:

הטה אלהי אֲזַנְךָ לְעֵצוֹ עֲצָה וְחִשְׁבוֹ מִזְמָה בַּל יוֹכְלוּ וְשָׁמַע שִׁיחַת נֹעֲצוֹ לִב־יְחִדּוֹ עֲלֶיךָ עֲלוֹת נִסְתַּכְלוּ:
הטה אלהי אֲזַנְךָ לְנֹאצוֹ וְשִׁלְחוֹ בְּאֵשׁ מִקְדָּשׁ הַמּוֹרָא וְשָׁמַע מִסְרִפֶּיךָ מִדְּמִימֵי תוֹדָה וְקוֹל זְמֵרָה:
הטה אלהי אֲזַנְךָ לְלִצִּים לְצוֹן חֲמָדוֹ לָהֶם וְשָׁמַע כָּל חֲרָפְתָם אֲשֶׁר חֲרָפוּךָ וְהִפִּיל אִימָתְךָ עֲלֵיהֶם:
הטה אלהי אֲזַנְךָ לְיִהְיֵוֹ וְהוֹצִיאוּ הַכְּרוּבִים בְּרַחֲוֹבוֹת מִחֲזָרִים וְשָׁמַע טְרַחֲוֹת טוֹפָם כְּהִעָלוֹ עַל מִזְבְּחֶךָ חֲזִירִים:
הטה אלהי אֲזַנְךָ לְחַלְלוֹ וְטָנְפוּ בֵּית קֹדֶשׁ הַקְּדוֹשִׁים וְשָׁמַע זְדִים מְזַרְקִים לְמוֹלָךְ מִיְלֹוֹת קְדוֹשִׁים:
הטה אלהי אֲזַנְךָ לְלוֹעֲזִים מַעֲזִים מִצַּח לָכֵן וְנִלְחָמָה אֶתוֹ בְּבֵיתוֹ וְשָׁמַע הוֹוֹת הוֹלְלִים מְהַלְלִים כִּי אֵין הָאִישׁ
בְּבֵיתוֹ:

הטה אלהי אֲזַנְךָ לְדוֹבְרֹת אֲבִי וְאַפְסֵי עוֹד וְשָׁמַע גְּדוּפִיָּה וְחַרוּפִיָּה מִשְׁתַּחֲצֵת עַד כִּסְאֶךָ עוֹד:
הטה אלהי אֲזַנְךָ לְבִנְיָה וּמִלְעֲגַת מַה תּוֹחִלִי וְאֵינוּ נִבְנָה וְשָׁמַע בְּכִית מִסְפִּידִים וְקוֹרְעִים וּמַחְכִּים מִתִּי יִבְנָה:
הטה אלהי אֲזַנְךָ לְאוֹמְרִים עֲזָב וְשָׁכַח וְנִטְשׁ וְלַעֲד שׁוֹמֵם וְשָׁמַע אֲנָקָתְנוּ וְקָנָא קוֹנָתְנוּ וְהָאֵר פְּגִיבָךְ עַל מִקְדָּשְׁךָ
הַשָּׁמַיִם:

כא

אֲרָזִי הַלְבָנוֹן אֲדִירִי הַתּוֹרָה. בְּעֲלֵי תְרִיסִין בְּמִשְׁנֵה וּבְגַמְרָא. גְּבוּרִי כַח עֲמִלְיָה בְּטַהְרָה. דָּמָם נִשְׁפַּךְ וּבִשְׁתָּה

תשעה באב

גבורה:

הנם קדושי הרוגי מלכות עשנה. ועל אלה אני בוכיה ועיני נגכה. זאת בזכרי אַזעק בַמכה. חַמדת ישְרָאֵל כְּלִי הַקֹּדֶשׁ גָּרַעְטָה:

טְהוּרֵי לֵב קְדוּשִׁים מֵתוּ בְּמִיתָה חֲמוּכָה. יָדוּ גוֹרֵל מִי רֵאשׁוֹן לַחֲרָב בְּרוּחָה. כִּנְפוּל גוֹרֵל עַל רַבָּן שְׁמֵעוֹן פֶּשֶׁט צוֹארוֹ וּבִכָּה כְּנִגְזָה גִזְרָה לְרַבָּן שְׁמֵעוֹן חֲזַר הַשֵּׁר לְהַרְגוֹ בְּנֶפֶשׁ נְצוּחָה:

מִזְרַע אֶהְרֵן שָׁאֵל בְּבִקְשָׁה לְבָכוֹת עַל בֶּן הַגְּבִירָה בְּטַל רֵאשׁוֹ וּנְתַנּוּ עַל אַרְכָּבוֹתָיו מִנוּכָה הִטְהוּרָה שֵׁם עֵינָיו עַל עֵינָיו וּפְיוֹ עַל פִּיּוֹ בְּאַהֲבָה גְּמוּלָה עֵנָה וְאָמַר פֶּה הַמִּתְגַּבֵּר בְּתוּכָה פְּתָאוֹם נִקְנָסָה עָלָיו מִיִּתָּה מִשְׁנָה וְחֲמוּכָה:

צוּה לְהַפְּשִׁיט אֶת רֵאשׁוֹ בְּתַעַר הַשְּׂכִירָה קִיָּם בְּעוֹרוֹ אָמְרוּ לְנִפְשָׁךְ שְׁחִי וְנִעֲבַרְכָּה כִּשְׁעֵי הַפּוֹשֵׁט עַת הַגִּיעַ לְמִקּוֹם תְּפִלִּין מִצּוֹת בְּרָה צַעַק צַעֲקָה וְנִדְעָזְעָה עוֹלָם וְאַרְץ הַתְּפוּרָה:

מֵאַחֲרָיו הִבִּיאוּ אֶת רַבִּי עֲקִיבָה עוֹקֵר הָרִים וְטוֹחֵן זוּ בְּזוּ בְּסִבְרָה וְסָרְקוּ אֶת בְּשָׂרוֹ בְּמַסְרַק בְּרָזָל לְהַשְׁתַּבֵּרָה יִצְמָה נִשְׁמַתוֹ בְּאֶחָד זֹבַת קוֹל אֲמָרָה אֲשֶׁרִיב רַבִּי עֲקִיבָה גּוֹפֵךְ טְהוֹר בְּכָל מִינֵי טְהָרָה:

בֶּן בְּבֵא רַבִּי יְהוּדָה אֲחִירֵי הִבִּיאוּ בְּשִׁבְרוֹן לֵב וְאַזְהָרָה נְהַרְג בֶּן שִׁבְעִים שָׁנָה בְּיַד אֲרוּחָה יוֹשֵׁב בְּתַעֲנִית הִיָּה בְּקִי וְחֲסִיד בְּמִלְאֲכָתוֹ לְמַהֲרָה:

רַבִּי חֲנַנְיָא בֶּן תַּנְדִּיּוֹן אֲחִירֵי מִקְהֵיל קַהֲלוֹת בְּצוֹן שְׁעָרָה יוֹשֵׁב וְדוֹרֵשׁ וְסָפֵר תוּכָה עִמּוֹ וְהַקִּיפוּהוּ בְּחִבְלֵי זְמוּרָה אֶת הָאוֹר הַצִּיתוֹ בָּהֶם וְכִרְכְּהוּ בְּסָפֵר תוּכָה סְפוּגִין שָׁל צֶמֶר הִנִּיחוּ עַל לְבוֹ שְׁלֵא יָמוֹת מְהָרָה:

חֲסִיד רַבִּי יִשְׁבָּב הַסּוֹפֵר הַרְגוּהוּ עִם עֲמוּמָה זָרְקוּהוּ וְהַשְׁלִיכוּהוּ לְכָלְבַּיִם וְלֹא הִקְבֵּר בְּקַבּוּרָה יִצְמָה בַּת קוֹל עָלָיו שְׁלֵא הַנִּיחַ כְּלוּם מִתּוֹרַת מִשָּׁה לְשִׁמְרָה:

וְאַחֲרָיו רַבִּי חוֹצְפִית בְּיוֹם עֲבָרָה עוֹף הַפּוֹרֶחַ נִשְׁרַף בְּהַבֵּל פִּיּוֹ כְּבַמְדוּחָה:

צְדִיק רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן שְׁמוּעַ בְּאַחֲרוֹנָה נְהַרְג בְּמַדְבָּרָה יוֹם עָרַב שָׁבַת הִיָּה זְמַן קְדוּשׁ וְיִקְדָּשׁ וְיִקְרָא חֲרָב שְׁלֵפוֹ עָלָיו וְלֹא הִנְחוּהוּ בְּחַיִּים לְגַמְרָה יִצְמָה נִשְׁמַתוֹ בְּבִרְא אֱלֹהִים יוֹצֵר וְצָר צוּרָה:

כְּהֵנָּה וְכֵהֵנָּה הוֹסִיפוּ בְּנֵי עוֹלָה לְעֵנוֹת בְּגַעֲרָה בְּסִקִּילָה שְׂרָפָה הַרְג וְחִנֵּק מִי יוֹכַל לְשַׁעֲרָה נוֹתֶרֶת מִמֶּנָּה יֵאָכְלוּ אֲרִיּוֹת שֶׁהַ פְּזוּרָה חֲזָה הַתְּנוּפָה וְשׁוֹק הַתְּרוּמָה טָרְפוּ אֲרִיָּה וְהַכְּפִירָה:

יֵיטִיב יְהוּה וְלֹא יוֹסִיף עוֹד לְיִסְרָה אֲמֵץ בְּרַפִּים כּוֹשְׁלוֹת חֶלֶק יַעֲקֹב וּמוֹשִׁיעַ בְּעַת צָרָה:

לְצַדִּיק יִמְלַךְ מֶלֶךְ יִמְלַךְ שְׁלֵמוֹ יִמֵּי אֲבִלְךָ לְאוּרוֹ נִסְעֵ וְנִלְךָ:

כב

הַחֲרִישׁוּ מִמִּנֵּי לְאַדְבָּרָה וְיַעֲבֵר עָלֵי מָה חֲמַס אֲזַעַק וְשֵׁד לֶךְ שׁוֹכֵן שְׁמִימָה הַצִּיקְתֵּנִי רוּחִי וְלֹא אוֹכַל אֲדוּמָה כִּיּוֹלָדָה אֶפְעָה אֶשְׂאֵף וְאַשׁוּמָה מִסְפָּד מֵרַ אַעֲשֶׂה וְאַקוּנָן בְּנֵהִימָה דְבָרֵי שְׁאֲגוֹתֵי יִתְכּוּ כִּימָה סִפְדֵי עַל עַדְתֵי

תשעה באב

אשר נתנה לשמה אריד בשיחי ואהימה וקול נהי ארימה:

איך שבת משוש וערבה שמחה כל פנים פארור וכל ראש קרחה וכל זקן גרועה ועל כל לב אנה מאז בתעורר גוי עז דורש שוחה סלה אבירי הוגי עז מבטחה בתולותי ובחורי נסח בבסיחה בראש כל חוצות נבלתם כסוחה עוללי וטפי בחשבו כצאן טבחה אילילה על זאת ודמעתי על לטה האספו אלי דוני צאן נדחה להרבות הבכי ולהרים צוחה הילילו שמים וזעקי אדמה אריד בשיחי ואהימה וקול נהי ארימה:

אראלים צאו וצעקו מכה ספוד תמרור האגדו בחבורה קול כחולה צנה כמבכיחה התאוננו על עדת ששה פזורה עלימו כי נגזרה גזרה בחרי אף ועם ועברה ונתעו ונתעו בפרישות ובטהרה לקדש שם הגדול והנוכה ואיש את אחיו חזקו בעזרה לדבק ביראה טהורה בלי לעבוד זכה ולא חסו גבר וגביחה על פנים צפירת תפארה אבל אזרו גבוכה יתרה להלום ראש ולקרוץ שדכה ואלימו דברו באמיכה לא זכינו לגדלכם לתורה בקריבכם בעולה והקטרה ונזכה עמכם לאורה הצפונה מעין כל ועלומה אריד בשיחי ואהימה וקול נהי ארימה:

אז הסכימו גדולים וקטנים לקבל באהבה דין שוכן מעונים וזקנים דשנים ובענבים הם היו תחלה בדונים ויצאו לקראתם עזי פנים ונהרגו המונים המונים ונתעברו פדרים עם פרשדונים והאבות אשר היו רחמנים בהפכו לאכזר פיענים והפיסו על אבות ועל בנים ומי שגורל עלה לו ראשונים הוא נשחט בחלפות וסכינים ובחורים עלי תולע אמונים הם לחכו עפר כתיבנים והכלות לבושות שנים מעלפות בזרעות חתנים מבתחות בקרב וכידונים זכרו זאת קהל עדת גבונים ואל תחשו מהרבות קינים והספידו על חסידים והגונים אשר צללו במים הזידונים לזכר זאת בפשי עגומה אריד בשיחי ואהימה וקול נהי ארימה:

תורה תורה חגרי שק והתפלשי בפרים אבל יחיד עשי לך מספד תמרורים על תופשי משופך ופוךשי מכמורים מלחיר וחובליך במים אדירים עורכי מערכך מישרי הדורים מפענחי צפוניך ומגלי מסתורים מי יקצה בגבעות ומי יסתעת בהרים מי יפרק היות ומי יתחץ שברים מי יפליא גזירות ומי יערוך נדרים מי ישדד מעמקיך וחתו אכרים ומי ילחום מלחמתך וישוב לשעים כלי מלחמה אבדו ובפלו גבורים אשריהם משכילים כקיע זוקרים במנוחות שלום בחו ישרים אוי ואבוי ושד ושבר לנותרים למדיבת גפש וסבלים וצירים לכליון עינים צלמות ולא סדרים ערב אומרים מי יתן צפרים ובקר מצפים מי יגלה אורים ממראה עינימו אשר חמה שרים מחוץ שכלה חרב ואימה מחדרים עד מתי תבט רואה כל סתרים צפה עלבון תורתך אשר שרפוק זרים קלאוק פרעוה קרעוה לגזרים כסירים סבוכים הגדילו המדורים העל אלה תתאפק אדון כל יצורים תנקום לדם הנשפך במים הנגרים משד עניים מאנקת סעורים עם שבי פשע לעונים ומרורים קומה לעזרתי אדיר באדירים פעמיך למשאות הרימה אריד בשיחי ואהימה וקול נהי ארימה:

כג

ואת בוי חטאתי השמימה ודמעתי על לחיי אזרימה וביום זה נהי ונתיה ארימה ואהימה מימים ימימה

אבל לב ונחום חדל חדל ומכל כאב צירי נבדל בדול על בן ובת רבי ישמעאל כהן גדול זככם יקוד בלבבי אשמה ואהימה מימים ימימה:

עת נשבו ובפלו לשבי אדונים והם שכנים זה לעמת זה חונים ויספרו זה לזה עינים זה אמר משבית ציונים שביתי שפחה לכושת שנים כלבנה בזיו וקלסתר פנים ובתאר כקציעה וימימה ואהימה מימים ימימה:

רעהו ספר לו בכפלים ואני בא משבי ירושלים שביתי עבד יפה עינים כשמש בתקפו עת צהרים וסיהר עת

תשעה באב

זמנה השלימה ואהימה מימים ימימה:

בא ונזוגשם ונחלקה בינותים בולדות כמו כוכבי שמים לשמע זאת תצלנה אַזבים לזכר זאת את מדי אפרימה ואהימה מימים ימימה:

כהספיו על זאת שניהם יחד לערב זוגום בחדר אחד והאדונים מבחוץ לבם כאחד והם בוכים במר גפש ופחד עד בקר בכיתם לא הדמימה ואהימה מימים ימימה:

זה יספוד בחיל לבב ימסה בין אהרן איך שפם יהי נושא והיא גם היא תילל בתגרת שוסה בת יוכד איך לעבד תנשא אוי כי זאת גזר אומר ועושה לזאת יבפועש כסיל וכימה ואהימה מימים ימימה:

אור בקר זה את זה כהכירו הוי אח והוי אחות הגבירו ונתסבכו יחד ונתסברו עד יצאה נשמתם בגשימה ואהימה מימים ימימה:

לזאת יקונן ירמיה בשאיה גזרה זאת אני תמיד בוכיה ובלבבי יקד יקוד וכניה על בן ובת מספד רב אעצמה ואהימה מימים ימימה אריד בשיחי ואהימה וקול בהי ארימה:

כד

על חרבן בית המקדש כי הנס וכי הודש אספוד בכל שנה ושנה מספד חדש על הקדש ועל המקש:

תסתר לאלם תרשישים מרן כזעזעת עולם מפני חרון כלהטה אש בין שני בדי ארון:

שני מקדשים אשר במעלה ובמטה זה על גבי זה האפלו בעלטה ובמת אחריש אתאפק ואביטה:

ראשי הבדים כנגזזו מבית הפרכת וארבע גחלים בדביר מהלכות וארבעים יסוד עד תהום מלחכות:

קדש הקדשים מבתי קדש כנגבד סחת והיללת אהלי שדד ובמת אכה כף אל כף ושאגת הידד:

צפירת תפארתך כנתנה ביד צר וכל כלי חמדה אווי בית האוצר ולך הפח והגבורה ובמו לא עצר:

פני הכסא אז אפלו וגבהי שמים לקדרות השפלו יכין ובעז להשתבר כנפלו:

עשר שלחנות אז שוללו ולעורכיהם נמו איה אדון אלו לאוצר שגער לקדשים כהנסלו:

שכרפים עמדים געו ממעמד כבהרסו מכונות מבית מממד זרים קראו לימי השמד:

בחשתים ועשרה כירות כגמסרו לבל והנם שבורות ושני המאורות מאז קדורות:

מעשה אאופנים אשר במרכבה כהורדו לארץ זהר הכקיע כבה חולש על גוים לפני כרובים בא:

ליוות המורד מעת הורדו הטללים עוד לברכה לא ירדו כלבים רעים על במתי עב דדו:

תשעה באב

כל כלי הכסף וכלי הזהב קצצו וסו מבית הלהב בצאת הקדר שחחו עזרי רהב:
 יום אשר נקרא מהומה ומבוכה להקת מלאכים באשה מצרה נבוכה דבור פתח וענו אחריו איכה:
 טס עמוני ומואבי והוציאו הכרובים ובכלבה היו בם מסובבים הנה ככל הגנים בית יהודה חשובים:
 חיל שרפי מעלה חלף מגדתו ואל אדיר שמו לא אבה תהלתו לגלים כחושת בת תפארתו:
 זמרי שחק החשו מנעם ונם מה לכם פה אין היום טעם מה תקלסו למלך בשעת הנעם:
 והכוכבים והלזים על משמרותם נשחטים ועל מחלקותם עמדו שעטת אסטרוטיוטים ונמו איה מלך אסור
 ברהטים:
 הכלים והמשמשים בשבי הולכים השרים והסגנים בכבל משוכים ותמור בדים שק חגרו מלאכים:
 דץ לביא ופקח עיניו והנה מיכאל מהלך לפניו ושרים הולכים בעבדים חזו המוניו:
 גאווה עטה וכבה את המנורה ונטה ידו אל אל המוכא ויחשיך אור עטה אורה:
 בשאגו כארי בדביר בל ברח דודי כעל מת מתאבל פקדון הרוחות בו בלילה לא קבל:
 אמר למשחיתים חמתי התכתי את ידידות בפשי בכף אניביה בתתי עזבתי את ביתי ונחלתי בטשתי:

כה

מאת רבי קלונימוס בן יהודה:

מי יתן ראשי מים ועיני מקור נוזלי, ואבכה כל ימותי ולילי, על חללי טפי ועוללי, וישישי קהלי, ואתם ענו
 אבוי ואוי ואללי, ובכן בכה בכה רב והרב.

על בית ישראל ועל עם יי כי נפלו בחרב:

ודמוע תדמע עיני ואלכה לי שדה בוכים, ואבכה עמי מרי לבב הנבוכים, על בתולות היפות וילדים הרכים
 בספריהם נכרכים, ולטבח נמשכים, אדמו עצם מפנינים ספירים ונופכים, כמו טיט חוצות נדשים ונשלים,
 סורו טמא קראו למו מלקרב.

על בית ישראל ועל עם יי כי נפלו בחרב:

ותנד עיני דמעה ואילילה ואנודה, ולבכי ולחגר שק אקרא להספידה, מפז יקרה ונהב חמודה, פנימה

תשעה באב

כבודו כבוד כל כלי חמדה, ראוה קרועה שכולה וגלמודה, התורה המקרא המשנה והאגדה, עמו וקוננו זאת להגידה, אי תורה תלמיד והלומדה, הלא מקום מאין יושב חרב.

על בית ישראל ועל עם יי כי נפלו בחרב:

ועפעפי יזלו מים דמע להגירה, ואקונן מר עלי הרוגי אשפירה, בשני בשמונה בו ביום מרגוע הוקרה, מרגוע לרגוע נחלפו להבעירה, נהרגו בחורי חמד וישישי הדכה, באספו יחד בפשם השלימו במוכא, על יחוד שם מיסד יסדו שם בגבוהה, גבורי כח עושי דברו למכה, וכהני ועלמי נגועו בלהם עשכה, ובמר יגוני ועצבי ילל אחבירה, קהלות הקדש הריגתם היום בזככה, קהל ורמזא בחונה ובחונה, גאובי ארץ ונקיי טהרה, פעמים קדשו שם המיסד במוכא, ובעשרים ושלשה בחדש זיו לטהרה, ובחדש השלישי בקריאת הלל לשורכה, השלימו בפשם באהבה קשורה, אהימה עליהם בבכי ילל לחשכה, כלולי כתר על ראשם לעטרה, ועל אדירי קהל מגנצא ההדורה. מנשרים קלו מאכיות להתגברה, השלימו בפשם על יחוד שם הנוכא, ועליהם זעקת שבר אשעכה, על שני מקדשי יסודם כהיום ערעכה, ועל חרבות מעט מקדשי ומדרכי התורה, בחדש השלישי בשלישי נוסף לדאבון ומאירה, החדש אשר נהפך ליגון וצרה, ביום מתן דת סבירתי להתאשכה, וביום נתינתה כמו כן אז חזכה, עלתה לה למרום למקום מדוכה, עם תיקה ונברתיקה והדורשה וחוקרה, לומדיה ושוגיה באישון כמו באוכה, שימו נא על לבבכם מספד מר לקשכה, כי שקולה הריגתם להתאבל ולהתעפכה, כשרפת בית אלהינו האולם והבינה, וכי אין להוסיף מועד שבר ומבעכה, ואין להקדים זולתי לאחכה, תחת כן היום לניתי אעורכה, ואספדה ואילילה ואבכה בנפש מכה, ואגתתי כבדה מבקר עד ערב.

על בית ישראל ועל עם יי כי נפלו בחרב:

ועל אלה אני בוכיה ולבי נהם נהימות, ואקרא למקוננות ואל החכמות, אלי ואליה כלם הומות, היש מכאוב למכאובי לדמות, מחוץ תשכל חרב ומחדרים אימות, חללי חללי חרב מטלים ערמים וערמות, נבלתם כסוטה לתית ארץ ובהמות, יונק עם איש שיבה עלמים ועלמות, מתעתעים כמו מוני ומרבים כלמות, איה אלהימו אמרו צור חסין בו עד מות, יבא ויושיע ויחזיר נשמות, חסין יה מי כמוך נושא אלמות, תחשה ותתאפק ולא תחגר חמות, באמור אלי מלעיגי ואם אלהים הוא ירב.

על בית ישראל ועל עם יי כי נפלו בחרב:

ועיני עיני יורדה מים כי נהפך לאבל משורר, ועגבי לקל בוכים להפך ולקרר מי ינוד לי זמי מסזיק להתעורר, חמה בי יצאה וסער מתגורר, אכלבי הממני הצר הצורר, שבר עצמותי זורר ומפכר, סלה כל אביכי הטבור והשרר, רטיה ומזון אין לברר, מכתי אנושה באין מתעיל ומזורר, על כן אמרתי שעו מני אמרר, בבכי דמעתי על לחיי לצרב.

על בית ישראל ועל עם יי כי נפלו בחרב:

תשעה באב

כו

אז בהלוך ירמיהו על קברי אבות ונבם עצמות חביבות מה אתם שוכבות בניכם גלו ובתיכם חרבות ואיה זכות אבות בארץ תלאבות:

געו כלם בקינים על חסרון בנים דובבו בקול תפונים פני שוכן מעונים ואיה הבטחת ועכרתי להם ברית ראשונים:

הם המירו כבודי בתהו ולא פסדו ולא רהו ואעלים עיני מהם ולא בהו ולא נשהו ואיך אתאפק על אמירת לא הוא:

זעק אב המון בעבורכם וחנו פני אל רם חנם נסיתי עשר בחינות עבורכם והן חזיתי שברם ואיה הבטחת אל תירא אברם:

טעו להזרות בעבודות זרות יעצו לחצב בארות בארות נשברות ואיך אתאפק על בטול עשרת הדברות:

כה צוח יצחק פני שוכן שחק לשוא בי טבח הוסק והן זרעי נשחק ונמחק ואיה הבטחת ואת בריתי אקים את יצחק:

מרו בירמיהו וטמאו הר המכה גלאיתי נשוא געיה עולה לי מנשיה ואיך אתאפק בהריגת זכריה:

סח ילד בתלף דמעות כתיבן זולף עוללי שטפחתי בעלף איך גזו מני בחלף ואיך הפרע מני דמים בדמים כמה אלף:

פץ רועה באמן כפוש באפר ומדמן צאן אשר בחיקי האמן ואיך גזו בלא זמן ואיה הבטחת כי לא אלמן:

קול בכי לאה מתופפת על לבבה רחל אחותה מבכה על בניה זלפה מכה פניה בלהה מקוננת בשתי ידיה:

שובו תמימים למנוחתכם מלא אמלא כל משאלותיכם שלחתי בבילה למענכם הגני משובב גלות בניכם:

כז

אז במלאת ספק יפה כתרצה הן אראלם צעקו חוצה: בן חלקיהו מארמון כיצא אשה יפת תאר מנולת מצא: גנרני עליך בשם אלהים ואדם אם שד לשדים את או לבני אדם דמות יפוך כבשר ודם פחדך ויראתך כמלאכים לבדם: הן לא שד אני ולא גלם פחת ידועה הייתי בשובה ובחת: והן לשלש אני ולשבעים ואחד ולשנים עשר ושישים ואחד: זה האחד אברהם היה וכן השלשה אבות שלישיה: חק שנים עשר והן שבעי יה ושישים רבוא ושבעים ואחד סנהדרין ייה: טעמי הקשיבי ועשי תשובה יען היותך כל כך חשובה: יפה לכי בעלץ ולשמוח בטובה ולא תקרא עוד בת השובה: כי איך אשמח וקולי מה ארים הן עוללי בתנו ביד צרים: לקו גביאי ודמם מגרים גלו מלכי ושרי וכהני בקולרים: מלון מקדשי בעוני נדד דודי מאז ברח ונדד: נעם אהלי בעל פרחי שדד רבתי עם איכה ישבה בידד: סחה האשה לנביא ירמיהו שח לאליהו בעד מפת סערה עניה: עד יענה אל וימר דיה ויצילני מחרב ושביה: פלל תחנה לפני קונו מלא רחמים חוס כאב על בנו: צעק מה לאב שהגלה בנו וגם אוי לבן שבשלחן אב אינו: קום לך ימיה למה תחשה לך קרא לאבות ואהרן ומשה: רועים יבואו קינה להנשא כי זאבי ערב טרפו את השה: שואג היה ירמיהו הנביא על מכפלה נוהם

תשעה באב

כְּלַבִּיא: תָּנוּ קוֹל בְּבִכֵי אֲבוֹת הַצְּבִי תַעוּ בְּנִיכֶם וְהִנֵּם בְּשֹׁבֵי: אִם כָּאֲדָם עֲבָרוּ בְּרִית אִיהָ זְכוֹת כְּרוֹתֵי בְּרִית: מֶה אֶעֱשֶׂה לָכֶם בְּבִי גְזֵרָה הִיא מִלְפָּנַי שְׁמֵם מִקִּדְשׁ מִבְּלִי בָּאֵי מוֹעֵד עַל כִּי יַדִּידִים נָתַנוּ לְהַמְעֵד: תְּשִׁיבֶם כְּמֵאֵז סוֹמֵךְ וְסוֹעֵד תִּרְחֹם צִיּוֹן כִּי בָּא מוֹעֵד:

כח

אֵיךְ תִּבְנֶמוּנֵי הַבַּיִת וְכִנּוּרֵי גֵהַפֶּךְ לְאַבְל בְּנִחְלַת חֶבֶל כְּבֵד עָלַי עַל סֶבֶל וְאֵיךְ אֲנַחֵם:
 בְּזֶה יוֹם בְּכָל שָׁנָה עֵדֵן עָלַי שָׁנָה וְהִנְנִי עֲגוּמָה וְעֲגוּבָה יוֹתֵר מֵאֶלְפֵי שָׁנָה וְאֵיךְ אֲנַחֵם:
 גָּבַר חֶרוֹן וְנִגְנַז אֶרֶוֹן בְּמִשְׁנֵה שְׁבָרוֹן בְּמִסְרָבֵי מְרוֹן וְאֵיךְ אֲנַחֵם:
 דִּירְתִי חֲרָבָה וְעֵדְרֵי נִשְׁבָּה וְרִבְתִּי אֶהְלִיבָה בְּדָד יִשְׁבָּה וְאֵיךְ אֲנַחֵם:
 הוֹעַל אֶרְיָה מִסְבָּכּוֹ עַל אֶרִיאֵל וְהִסְבִּיכּוֹ וְהִגְלָה מִסְכּוֹ מִנְחָתוֹ וְנִסְכּוֹ וְאֵיךְ אֲנַחֵם:
 וְהִרְגֵה הַמּוֹנִים מִשׁוֹחֵי שְׁמַנִּים בְּאֹזֵי בַמִּים פְּרָחֵי כְהִנִּים אֶלְפִים שְׁמוּנִים וְאֵיךְ אֲנַחֵם:
 זָנְבֶם כְּחוּי וְהִדְבִיא בְּעֵזְרַת הַמַּלְבִּיא אֶרְיוֹךְ כְּמוֹ לְבִיא עַל דָּם כֹּהֵן וְנִבִיא וְאֵיךְ אֲנַחֵם:
 חֲרַשׁ לְמִשׁוֹאוֹת עִיר מִלְאָה תִשׁוֹאוֹת וְבִתֵּי סוֹפְרִים וּמִשְׁבִּיּוֹת יוֹתֵר מֵאַרְבַּע מֵאוֹת וְאֵיךְ אֲנַחֵם:
 טָסָה מִדֵּי לְאַבְד חֲמוּדֵי וּמִשְׁלָה בְּמִסְמְדֵי בְּקֶרְעֵי מִדֵּי וְאֵיךְ אֲנַחֵם:
 יַעֲצָה לְחִנּוּק בְּבִי גוֹר מִזִּנְק בְּפֶה אֶחָד לְשִׁנּוּק זָקֵן וְיִשִּׁישׁ עוֹלָל וְיוֹנֵק וְאֵיךְ אֲנַחֵם:
 כְּבִדָּה שְׁלִישִׁית עַל קִדְשׁ רֵאשִׁית בְּשִׁצְפָּה חֲרִישִׁית בְּתֵה לְהִשִּׁית וְאֵיךְ אֲנַחֵם:
 לְחִצָּה לְחִלְק בְּבִי חִלְק וְחוֹלֵק שְׂאִין לָכֶם חִלְק בְּשֵׁם אֵל דּוֹלֵק וְאֵיךְ אֲנַחֵם:
 מְרַדָּה אָדוּם עֲדוּשֵׁת אָדוּם וְאַצָּה בְּזָדוֹן לְאַבְד כֶּסֶף וְהָדוּם וְאֵיךְ אֲנַחֵם:
 נוֹעֲדוּ עִם אֲדָמוֹן מוֹאֵב וְעִמּוֹן לְהִשְׁבִּית אֲמוֹן וְלְהַחְרִיב אֶרְמוֹן וְאֵיךְ אֲנַחֵם:
 סָלָה כָּל אֲבִירֵי וְעֵדְרֵי חֲבֵרֵי וְהִבְלָגוּ גְבוּרֵי לַעֲיִן כָּל עוֹבְרֵי וְאֵיךְ אֲנַחֵם:
 עִיפָה בְּפִשִׁי לְהִרְגִים לְמִסְפָּר הַהִרְוִיגִים כְּאֵיל עוֹרְגִים וְעֵלִיךְ גְּהִרְגִים וְאֵיךְ אֲנַחֵם:
 פְּלִצוּ בְּיוֹם קָרֵב בְּמִזְרַח וּבְמַעֲרָב דָּמָם מִעֲרָב קֵהֵל וְעַם רַב וְאֵיךְ אֲנַחֵם:
 צָרוֹת עַל צָרוֹת זֹ מִזֹּ מִצָּרוֹת גְּדוּלוֹת וּבְצָרוֹת אֶרְכוֹת וְלֹא קִצְרוֹת וְאֵיךְ אֲנַחֵם:
 קִשְׁרוּ אֲבֵתֶם וְחִגְרוּ חֲבִיתֶם וְאַסְפוּ מִחֲנוֹתֶם וְהֶאֱרִיכוּ לְמַעֲנֵיתֶם וְאֵיךְ אֲנַחֵם:

תשעה באב

רבות אֲנֹחֲתִי וְעֲצוּמוֹת שִׁיחוּתִי רַבּוּ בְּהַמּוֹתִי, וְאַתָּה יְהוָה עַד מָתִי, וְאַיִךְ אֲנֹחֲסִי:

שְׁמַעַת חֲרַפְתֶּם חֲרַפּוֹנִי בְּשִׁפְתֵיכֶם, שִׁיבַתֶּם וְקִיַּמְתֶּם אֲבִי מִגִּיבַתֶּם, וְאַיִךְ אֲנֹחֲסִי:

תִּקְוַתְכֶם אֲפֹא מֵה לָכֶם פֶּה חֲרָה אֲפֹ, וְאִין עוֹד לְרַפּוֹא, וְאַיִךְ אֲנֹחֲסִי:

תְּשׁוּבוֹתֵיכֶם בְּשִׂאָרוֹ מֵעַל הַחוּבֵי עוֹבְדֵי הַבַּעַל עַד יִשְׁקִיף, וְיִרְא מִמֶּעַל מוֹרִיד שְׂאוֹל יַעֲלֶה, וְאַז אֲנֹחֲסִי:

כט

אֲמַרְתִּי שְׁעוּ מִנִּי בְּכִי אֲמַרְר מִר בְּפִשִׁי, וְרוּחִי אֲקַרֵּר עִם לִיָּתֵן הַעֲתִידִים לְעוֹכְרִי:

בְּכִי יַעֲזֵר עָלַי, וְיִגְוֹךְ בֵּת עַמִּי הַתְּאֲבָכִי בְּגִיבֹךְ, אֵל תִּתְּנִי פּוֹגַת לָךְ אֵל תִּדְּם בֵּת עֵינֶיךָ:

גַּעִי בְּכִיָּה מַעֲטָרַת בְּעֲלִיזוֹת הַיִּית מִקֶּדֶם, וְהִנֵּךְ לְבַזּוֹת אֵיכָה בְּהִיַתָּה הַרְעָה הַזֹּאת:

דָּמִי אֵל תִּתְּנִי פְּלִטָה הַבְּשִׂאָרָה הַרִימִי קוֹל, וְזַעֲקִי מֵרָחָק כִּי שִׁבְרָה עַל שִׁבְרֵי בְּקָרָא:

הֵן לְאֲמִים עַת בְּקִבְצוֹ חֵי עֲלֶיךָ כְּרוֹת בְּרִית כְּחִפְצוֹ עַל עַמְךָ יַעֲרִימוּ סוֹד, וְיִתְּעֲצוּ:

וּבְכָלוּ מִזְמוֹת גִּטוֹת אֲשׁוּרֵי לְמַעוֹד אַחֲרֵי הַהֶבֶל לְהַהֲבִיל וּמִפְּנֵי לְרַעוּד אֲמָרוּ לָכֵן, וּבְנִחְיָדִים מִגּוֹי, וְלֹא יִזְכָּר שֵׁם יִשְׂרָאֵל עוֹד:

זֹאת הַשְּׁמִיעוּ בְּנֵי מִקְרָאִיו לֹא בִּיחַל אִם יִקְטְלוּ בְּעָרִיץ לְמוֹרְאָיו הַכִּין יְהוָה זֶבַח הַקְּדִישׁ קְרָאִיו:

חֲלָלִי אִז הַרְבוּ, וְהִרְגוּ טוֹבֵי יִסְרוּנִי קִשּׁוֹת צָרִי, וְאִנִּיבִי הַמַּכּוֹת הַאֵלָה הַכִּיתִי בֵּית מֵאֲהָבִי:

סָגַר צִחְבַּתֶּם מֵאֲנִיתִי בָּם לְהַשְׁתַּתֵּף הַשְּׁמִידוֹ גְּבוּרֵי כָּלֵם בְּחַתֵּף כָּל גִּתַּח טוֹב יִרְךָ, וְכַתֵּף:

יַחַד לְטַבַּח הוֹבְלוּ כְּטִלְאִים וְגִדְיִים בְּנוֹת מַחֲטָבוֹת מִשְׁבָּצוֹת עֲדֵי עֲדֵיִים גְּמוּלִי מִחֲלַב עֵתִיקִי מִשְׁדָּיִם:

כִּבְשׁ הָאֵב רַחֲמֵי לְזַבַּח יְלָדִים הַשְּׁלִים כְּכָרִים לְטַבַּח הַכִּין לְבָנָיו מִטַּבַּח:

לְאֲמוֹתֶם נוֹאֲמִים הִבְנוּ, וְשִׁחֲטִים, וּבְטַבַּחִים כְּהַקְּדִישׁוֹם לְטַבַּח, וְהַתִּיקוֹם לְאֲבָחִים בְּשִׁים פְּרָהִים עֲלֵלִי טַפְחִים:

מִי יִשְׁמַע, וְלֹא יִדְמַע הַבֵּן בְּשִׁחֲטָה, וְהָאֵב קוֹרָא אֶת שְׁמַע מִי רָאָה כְּזֹאת מִי שְׁמַע:

בֹּת בֵּית הַיִּפָּה בְּתוֹלַת בֵּת יְהוּדָה צוֹאֲרָה פְּשֻׁטָה וּמֵאֲכָלֵת הַשְּׁחִיזָה, וְחֻדְדָה עֵין רָאָתָה וְתַעֲיִדָה:

סָגַף הָאֵם וּפְרָחָה רוּחָה, וּבְפִשָּׁה הַשְּׁלִימָה לְטַבַּח אֲרוּחָה כְּאֲרָחָה אִם הַבָּנִים שְׁמַחָה:

עֲלָצוּ הַבְּנוֹת כְּנוֹסוֹת וְאֲרוּשׁוֹת לְאֲבַחַת חֲרָב לְקֶדֶם דְּצוֹת, וּשְׁשׁוֹת דָּמָם עַל צַחִים סָלַע לְבִלְתִּי הַכְּסוֹת:

תשעה באב

פונה האב בבכי וְלָלָה עֲצָמוֹ עַל חֲרָבוֹ לְדַקּוֹר וְלִהְפִּילָה, וְהוּא מִתְגַּלְל בְּדָם בְּתוֹךְ הַמַּסְלָה:
צְדָקָה דִּינָה פוֹחִיה בְּהַקְרִיבָה עֲנֻפִיה וְתַמּוֹר מְזַרְק דָּם קִבְלָה בְּכַנְפֵיהָ תִּתְיַפֵּחַ תִּפְרֹשׁ כְּפִיָּה:
קוֹרוֹתֵי מִי יִפּוֹד שׁוֹד וְשֹׁבֵר יִשְׁתַּרְג מִחֲמַד עֵינֵי כְּנַמְסַר לְחֲרָם וְלִהְרַג אִם כְּהַרְג הַרְגִּיו הַרְגִּי:
רַעִיוֹנֵי גְבֻהִי וְאַחֲזַנְתִּי פְלִצוֹת וְשֹׁבֵר בְּאַחַת נִמְצָא הַכְּתוּב בּוֹ תִקְוָה וְסָבַר כִּי זֶה לְבַדּוֹ יָבֵא לִירְבָעַם אֶל קִבְרֵי:
שָׁלֵם נִמְצָא בְּכָל פְּעֻלּוֹ וּפְשׁוֹ לְטַבַּח הַשְּׁלִים מִפְּחַד חִילוֹ וְגַם קִבּוּרָה לֹא הִיְתָה לוֹ:
תַּתִּי לְבִי מִצָּא תִכּוֹן עֲנִיּוֹ וְיַדְעֵתִי אֲבִי צְדָק וְיִשָּׁר דִּיבִי וְיִהְיֶה טוֹב לִירְאֵי הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר יִירָאוּ מִלְּפָנָיו:
קִדְשָׁיו לֹא יֵאֱמִין הַשְּׁלִים עוֹנוֹתָם לְשַׁעֲרָה סָמֵן טוֹב לְאָדָם שְׁלֵא נִסְפַּד וְנִקְבַּר כְּשׁוֹרָה בְּיוֹם רַעָה לֹא יִירָא:
לְזֹאת יִחַרְד לְבִי יִתֵּר בְּחִלְסָה גְבוּרִי בְרַעְצוֹ וְנִכְנָעוּ לְהַשְׁפִּילָה כְּנַפּוֹל לְפָנָי בְּנֵי עוֹלָה
וְעַד מֵתִי תִהְיֶה כְּגִבּוֹר לֹא יוּכַל לְהוֹשִׁיעַ נִקְמַת דָּם עַבְדֶּיךָ לְעֵינָיו תוֹדִיעַ אֶל נִקְמוֹת יְהוָה אֶל נִקְמוֹת הוֹפִיעַ:
נִקּוּם נִקְמַתִּי מֵאַתְּ מַעֲבִי עַת נִקְמָה הִיא לְדוֹן דִּיבִי אֶל קִנּוֹא וְנִקְמָה יְהוָה:
יְהוָה כְּגִבּוֹר צָא יְדִי חוֹבֵךְ פָּרַע שׁוֹבֵר כְּתוּב שְׁטֵר חוֹב תִּקְרַע שֹׁבֵר זְרוּעַ כְּשַׁע וְרַע:
מִמְרוֹם כְּהִסִּיק אֵשׁ בְּמַעֲזִיבָה וְתִקְרָה חוֹמַת אֵשׁ סָבִיב שׁוֹמִיכָה וּבֵית דִּיכָה שְׁלֵם יִשְׁלֵם הַמְבַעֵר אֶת הַבְּעֵרָה:
וְכַעַל גְּמוּלוֹת בָּא שְׁלֵם אֲנִי בִי תִפִּיל מְהֵרָה וְתִכְלֵם כִּי אֶל גְּמֻלוֹת יְהוָה שְׁלֵם יִשְׁלֵם:
שׁוֹנְאִיךָ תִצְמִית סָף רַעַל תִּשְׁקֵם הַמַּת תַּחַת יְדוֹ נִקְמָה אִם בְּכִזָּה לֹא תִתְנַקֵּם:
הַעַל כֵּן נִקְרָאת אֵשׁ מִלְחָמָה צָרִיךְ לְכַלּוֹת וּבָהֶם לְהַנְקֵמָה נִקְמָה יְהוָה וּבַעַל חֲמָה:
קִנָּא לְשִׁמְךָ עֲבוּרֵךְ הָאֵל וְיִלְדָם עַבְדֶּיךָ הַשְּׁפוּךְ וְלִסְרָבוֹת אֲרִיֵאל נִקְמָה בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:
טַפִּי דְמִי אַחַת לְאַחַת מְפוֹיּוֹת וְיִזְ נִצְחָם עַל בְּגִדֶיךָ בְּפִדְפוּרֵךְ הַיּוֹת יְדִין בְּגוֹיִם מִלֵּא גְּיוֹת:
נִלְאִיתִי נִשׂוּא אֶת כָּל הַתְּלָאָה תַחִישׁ גְּאֻלְתִּי וּמֵהָר הַמְרָאָה כִּי יוֹם נִקְמָה בְּלִבִּי וְשָׁנַת גְּאוּלִי בָּאָה:

ל

מְעוֹנְעֵי שָׁמַיִם שְׁחֻקִים יִזְבְּלוּךָ מִלְּאִים מֵהוֹדֵךְ, וְהֵם לֹא יִכְלְכְלוּךָ אִף כִּי הִבֵּיתִי:
מִטּוֹב וּמֵה בָעִים שְׁבַתְךָ עִם רַעִים בְּכַנְפֵי צַעְצָעִים יַעַן הָיָה עִם לְבַבְךָ לְבָנוֹת הִבֵּיתִי:
בְּאוֹר אֶהְבֶּתְךָ הַרְעִיתִי לְעַמְּךָ כִּי הֵם בְּחִלְתְּךָ וְלִידַע כִּי שְׁמֶךָ נִקְרָא עַל הִבֵּיתִי:

תשעה באב

בְּכָרִים שָׁם בָּאוּ, וְעַמִּים יִקְרְאוּ, וְאוֹתוֹתַי כִּי אֵין לְמַעַן, יִיכָרְאוּ וְיִכְבֹּד יְהוָה עַל הַבַּיִת:
 חֲטָאֵי כִי עָצְמוּ אֶכְלַתְנִי קִנְיָה, וְעַכְשָׁה צָר הִיסוּד שְׁמִנִי שׁוֹאָה, וְנִתְּץ אֶת הַבַּיִת:
 חֲמוּדֵי אוֹצֵר הֵן הַבִּיאוּם בְּהִיכְלֵיהֶן מִלְאוּ כְרִסֵּיהֶן, וְצָוָה הִכְהֵן וּפְנֹו אֶת הַבַּיִת:
 מִדִּוּעַ נִתְּכָה הַמָּה לֹא שָׁכַכְהָ עַל מָה עָשָׂה צוּרֵנוּ כִּכְהָ לְאַרְץ הַזֹּאת, וְלַבַּיִת:
 מִקּוֹם כִּהְיִי נִגְשׁוּ, וְשָׁם יִתְקַדְּשׁוּ, וְהֵם כָּעַת רְפָסוּ הַמּוֹן גִּוִּים נִגְשׁוּ וְנִסְבּוּ עַל הַבַּיִת:
 בַּת קוֹל הִיא עוֹנָאָה מֶה תִּתְמָהּוּ פִּגְעַת סִמְלֵי הַקִּנְיָה הַבְּאֵתָם, וְכַנְגַע נִרְאָה לִי בַּבַּיִת:
 רְבִיצַת עוֹלָם מִלֹּא שׁוֹכֵן בְּהִיכְלוֹ הַתְּעַשׂוּ צָרָה לוֹ עוֹר וּפְסָח לֹא יִבּוֹא אֶל הַבַּיִת:
 יַעַן הַשְּׁחַתָּם מִצְאוֹנְכֶם כְּעוֹת חֲלָל הַמִּקְדָּשׁ, וְהִנֵּה מִגְרָעוֹת בְּתֵן לַבַּיִת:
 קְדוֹשׁ יִתְעַשֵּׂת אֶמֶת לָנוּ בְּשֵׁת, יִשְׁלַח תְּחַבֵּשֵׁת, וְחֲטָאת אֶל יִשֵּׁת, וְחֲטָא אֶת הַבַּיִת:
 בְּמִקּוֹר הַנִּפְתָּח וּמַעְלָה עַל שֵׁפָה מִבְּכַר לְחֻדְשֵׁי, וְעַלָּה לְתִירוּפָּה מִתַּחַת מִפְתֵּן הַבַּיִת:
 חֲמוּל עִיר הַחֲרָבָה תִּמּוֹר מוֹקֵד שְׁבִיבָה חוֹמַת אֵשׁ סוֹבְבָה לְכַבּוֹד תִּהְיֶה בָּהּ אֶל דְּבִיר הַבַּיִת:
 זָרָה, וְהַעֲבֵר טְמֵאָה מִבֵּיתְךָ מִלְכֵי אֱלִיל כְּלִיל תַּחֲלוּף, וְתִקְרָא אֲנֹכִי פְנִיתִי הַבַּיִת:
 קְדַשׁ בֵּית מְעוֹנִי, וְתִשׁוּב לְמִלּוֹנִי, וְנִקְבְּצוּ לְגִיוֹנֵי, וְהִנֵּי כְבוֹד יְהוָה בָּא אֶל הַבַּיִת:

לא

אֵשׁ תִּוֹקֵד בְּקִרְבִּי, בְּהַעֲלוֹתִי עַל לִבִּי - בְּצִאתִי מִמִּצְרַיִם

קִינִים אֶעִירָה, לְמַעַן אֲזַכִּירָה - בְּצִאתִי מִירוּשָׁלַיִם
 אֲזִישִׁיר מִשָּׁה, שִׁיר לֹא יִבְשֶׁה - בְּצִאתִי מִמִּצְרַיִם

וַיִּקְוֶן יִרְמִיָּהּ, וְנִהַה נְהִי נְהִיָּה - בְּצִאתִי מִירוּשָׁלַיִם
 בֵּיתִי הַתְּכֹוֹן, וְשָׁכֵן הָעֵבֶן - בְּצִאתִי מִמִּצְרַיִם

וְחַמַּת אֶל שְׁכֵנָה, עָלַי כְּעֵבֶנָה - בְּצִאתִי מִירוּשָׁלַיִם
 גְּלִיָּים הֵמוּ, וְכַחוּמָה קָמוּ - בְּצִאתִי מִמִּצְרַיִם

זְדוּנִים שְׁטָפוּ, וְעַל רֵאשֵׁי צִפּוֹ - בְּצִאתִי מִירוּשָׁלַיִם
 דָּגָן מִשָּׁמַיִם, וְצוּר יִזּוּב מַיִם - בְּצִאתִי מִמִּצְרַיִם

לְעֵבֶה וְתִמְרוּרִים, וְיָמִים הַמְרִים - בְּצִאתִי מִירוּשָׁלַיִם

תשעה באב

השכם והערב, סביבות הר חורב - בצאתי ממצרים

קרא אלי אבל, על בהרות בבל - בצאתי מירושלים
ומראה כבוד יי, כאש אוכלת לפני - בצאתי ממצרים

וחרב לטושה, לטבח נטושה - בצאתי מירושלים
זבח ומנחה, ושמן המשחה - בצאתי ממצרים

סגלת אל לקוחה, כצאן לטבחה - בצאתי מירושלים
חגים ושבתות, ומופתיים ואותות - בצאתי ממצרים

מענית אבל, ורדף ההבל - בצאתי מירושלים
טובו אהלים, לארבע הדגלים - בצאתי ממצרים

אהלי ישמעאלים, ומחנות ערלים - בצאתי מירושלים
יובל ושמטה, וארץ שוקטה - בצאתי ממצרים

מכור לצמיתות, וכתוב לכריתות - בצאתי מירושלים
כפרת וארון, ואבני זכרון - בצאתי ממצרים

ואבני הקלע, וכלי הבלע - בצאתי מירושלים
לזיזים ואהרבים, ושבעים זקנים - בצאתי ממצרים

נוגשים ומוזבים, מוכרים וקונים - בצאתי מירושלים
משה ירעבי, ואהרן יבחי - בצאתי ממצרים

ובבוכדנצר הרע, וטיטוס הרשע - בצאתי מירושלים
בערך מלחמה, ויי שמה - בצאתי ממצרים

כחק ממנו, והנה איבנו - בצאתי מירושלים
סתרי פרכת, וסדרי מערכת - בצאתי ממצרים

חמה בתכת, עלי סוככת - בצאתי מירושלים
עולות וזבחים, ואשי ביחוחים - בצאתי ממצרים

בחרב מדקרים, בני ציון היקרים - בצאתי מירושלים
פארי מגבעות, לכבוד נקבעות - בצאתי ממצרים

שריקות ותרועות, לקלון וזועות - בצאתי מירושלים
ציצת הטב, והמשל ורהב - בצאתי ממצרים

אפס העזר, והשלך הנזר - בצאתי מירושלים
קדשה ובבואה, ושכינה נוראה - בצאתי ממצרים

תשעה באב

נגאלה ומוֹרָאָה, וְדָוָה וְטַמְאָה - בְּצַאֲתִי מִירוּשָׁלַיִם
רָבָה וַיִּשׁוּעָה, וְחִצּוֹצְרוֹת תְּרוּעָה - בְּצַאֲתִי מִמִּצְרַיִם

זַעֲקֵת עוֹלָל, עִם בְּאֵקֶת חֶלֶל - בְּצַאֲתִי מִירוּשָׁלַיִם
שָׁלֶסֶן וּמִנוּכָה, וְכִלְיֵל וְקִטּוּכָה - בְּצַאֲתִי מִמִּצְרַיִם

וְאֶלִיל וְתוֹעֵבָה, וּפְסֵל מִצְבֵּה - בְּצַאֲתִי מִירוּשָׁלַיִם
תוֹכָה וְתַעֲוֵדָה, וְכִלְיֵי הַחֲמֵדָה - בְּצַאֲתִי מִמִּצְרַיִם

שְׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה, וְנֶסֶם יְגוֹן וְאַבְחָה, בְּשׁוּבִי לִירוּשָׁלַיִם

לב

אֶצְבְּעוֹתַי שְׁפָלוּ וְאֶשְׁיֹוֹתַי בְּפָלוּ
אֲנִיָּה:

בְּבִי צִיּוֹן גָּלוּ וְכָל אֲנִיְבֵי שָׁלוּ
אוֹי מָה הָיָה לָנוּ:

בֵּית לַעֲזָרוֹת בְּיוֹם אֶף נִגְרוֹת
אֲנִיָּה:

פְּנֵי שָׁרִים וְשָׁרוֹת כְּמוֹ שׁוֹלֵי קְדָרוֹת
אוֹי מָה הָיָה לָנוּ:

גָּלַת הַכְּתָרֶת כְּנִבְּל נִשְׁבָּרֶת
אֲנִיָּה:

עֲטָרֶת תְּפָאֶרֶת לְאַרְץ נִגְרָרֶת
אוֹי מָה הָיָה לָנוּ:

דְּרָכֵי עִיר אֲבֵלוֹת יִחַדְדֵלוּ הַקְּלוֹת
אֲנִיָּה:

אֲכַחוֹת הַסְּלִיחוֹת הַשְּׁכוֹת וְאַפְלוֹת
אוֹי מָה הָיָה לָנוּ:

הֵיכַל יִכְתְּלוּ מְעֵי הַמּוֹ עֲלָיו
אֲנִיָּה:

וְעַל שָׁלֶסֶן וְכִלְיֵוֹ וּמְעִיל עַל שׁוֹלָיו
אוֹי מָה הָיָה לָנוּ:

וְוֵי הַעֲמוּדִים בְּיַד בְּבֵי עֲבָדִים
אֲנִיָּה:

וְהַקֶּף רוֹבְדִים רַבִּים וְנִכְבְּדִים
אוֹי מָה הָיָה לָנוּ:

תשעה באב

זבחים ומבחות למשואות ומדוחות
אניָה:

הדר מבחות בגון ואבחות
אוי מה היה לנו:

חל והסורג לחרב ולהרג
אניָה:

בגין הגארג בדוש במורג
אוי מה היה לנו:

טלאים מבקרים מבי געדרים
אניָה:

וטבעות סדורים ונגסין ההדורים
אוי מה היה לנו:

יפי נברכת איכה נהפכת
אניָה:

וגפן ופרכת ומנתת מרבת
אוי מה היה לנו:

כיוור עם כנו התעייף בו ואינו
אניָה:

הגר עם שמנו לקח ממכוננו
אוי מה היה לנו:

לחם הפנים שאו עליו קינים
אניָה:

וטורי רמונים למרמס בתונים
אוי מה היה לנו:

מנוכה הטוהרה אוכה געדרה
אניָה:

ומגרפה יקרה בטולה וחסרה
אוי מה היה לנו:

בויים הנחשת לעובדים לבשת
אניָה:

ומעשה הרשת וחלות מרשת
אוי מה היה לנו:

סלתות ונסכים מנו בחשכים
אניָה

ובעז ויכין לארץ נשלכים

תשעה באב

אוי מָה הָיָה לָנוּ:

על מחמתה ומזרק אויב שן סרק

אניָה:

טבי גם כוז זרק ואת חרבוב הכרק

אוי מָה הָיָה לָנוּ:

פּשְׁפְּשִׁים וּשְׁעָרִים אַרְצָה נְגַרְרִים

אניָה:

התמים והאורים איכה בסתרים

אוי מָה הָיָה לָנוּ:

צפירת מעטפות באיבה נהדפות

אניָה

לשכות היפות ובית הקליפות

אוי מָה הָיָה לָנוּ:

קיר מגן וקירקר ההכה

אניָה:

וזרקו המכה ושרפו הבירה

אוי מָה הָיָה לָנוּ:

ראשי משמרות סבוכים בצרות

אניָה:

ושרי העשרות ביד בעלי חטרות

אוי מָה הָיָה לָנוּ:

שער בת רבים לזאבי ערבים

אניָה:

לקחו הכרובים תפים ואבובים

אוי מָה הָיָה לָנוּ:

תאים הנאים לבנים השנואים

אניָה:

בפז מסלאים לחלדות הסנאים

אוי מָה הָיָה לָנוּ:

בנים תיקרים בחרבבות נדקרים

אניָה:

לזים המשבררים וכהנים מקטירים

אוי מָה הָיָה לָנוּ:

רובים ופרחים לחצים ושלחים

תשעה באב

אֲנִיָּה:

בְּכוֹרוֹת וְטַפּוּחִים בְּיָגוֹן בְּאֲנָחִים
אוֹי מָה הָיָה לָנוּ:

וּמִפְתָּחוֹת זָרְקוּ בְּשׁוֹרֵם כִּי לָקוּ
אֲנִיָּה:

בְּעוֹן גְּמִקּוֹ וּכְפִים סָפְקוּ
אוֹי מָה הָיָה לָנוּ:

כַּפּוֹת וּבְזִיכִים מְנִי בְּפִסְקִים
אֲנִיָּה:

וּבְנֵי בְּאֲנָקִים בְּאֶרֶץ מְרַחֲקִים
אוֹי מָה הָיָה לָנוּ:

חֵי חוּבוֹ גְּבָהּ וְצִיץ טְהוֹר בְּשֶׁבֶה
אֲנִיָּה:

בַּר מַעֲרַב כְּבָהּ וְשִׁמְחַת בֵּית הַשְּׂוֹאֵבָה
אוֹי מָה הָיָה לָנוּ:

זְדִים בְּנֵי עֲדָה עַל בְּנֵי מִי מְנָה
אֲנִיָּה:

פָּאֵר בְּגֵדֵי כְהֵנָה בְּיָדָם נִתְנָה
אוֹי מָה הָיָה לָנוּ:

קִטְרֹת בְּעֲדָרֹת וְאָרוֹן וּכְפֹרֶת
אֲנִיָּה:

תַּנְּךְ בְּזָרֹת תִּקְבֹּץ בְּזָרֹת עַז מְהַרְהָ תִּהְיֶה לָנוּ:

לג

מחבר: רבי מנחם בן מכיר

אָבֵל אֶעֱוֹרֶר, אֲבִינוֹת אֶגְרֵר אֲנִיָּה לִי

בְּבִכִי אֶמְרֵר, בְּחִמַּת צוֹרֵר דְּרַכֵּי סוֹרֵר, אֶלְלִי לִי

גְּלוֹת אֶכְרֵךְ, וְלִבִּי הֶכְרֵךְ אֲנִיָּה לִי

דְּכַר וּפְרֵךְ, בַּח שְׁבַר וְצִידוֹ סַכְרֵךְ, אֶלְלִי לִי

הַמַּעַט מִבְּאִישִׁי, וְחֻלְלוֹ מִקְדָּשִׁי אֲנִיָּה לִי

וְהִבְזוּ קְדָשִׁי, הִחֲלִי מִמִּקְדָּשִׁי וְזָחֲלוּ קְדוּשָׁי, אֶלְלִי לִי

תשעה באב

זמן שבת תתב"ו , ב"א למחזור כנ"ו אניה לי
 תילות זינו , מקומם פנו כארבה נמנו, אללי לי
 טעות בקשו , ועלי הקשו אניה לי
 יראתם קשקשו , ואותות הקישו ואותי עקשו, אללי לי
 כפר מאסו, נפשות חמסו אניה לי
 לני בוססו, כהני בושסו צנועי אגסו, אללי לי
 מתי חרב מהדמים, באפס דמים אניה לי
 נבלת תמימים, בלי מומים היו שוממים, אללי לי
 סחוב והשלך, ערום ולכלך אניה לי
 עובדי מלך, חיל ירב מלך וכדו בפלך, אללי לי
 פריעה ופרימה , על תורה תמימה אניה לי
 צר ביד כמה, המסכן תרומה גם להסרימה, אללי לי
 קול בתי כבסיות , ובתי תושיות אניה לי
 כחמביות , בידיהן נקיות זבחי ראיות, אללי לי
 שלמים ועולות, חתנים וכלות אניה לי
 תודות ובלילות, בחורים ובתולות וטובי קהלות, אללי לי
 אחים גם יחד, בשפך דמם כאחד אניה לי
 כן אסיות בפסד, יראת שם המיסד לטבח להאחד, אללי לי
 מלמדי ספר, גשף וצפר אניה לי
 חר אמרי שפר, מלא חצץ ואפר ואיה שוקל וסופר, אללי לי
 הקימה זאת מאז, עלה גוי עז אניה לי
 להשמיד הועז, ואסף עם נועז בני נבל ולעז, אללי לי

תשעה באב

בְּקֶשׁ עֵקֶר, בַּק לַעֲקוֹר וְלַעֲקֵר אֲנִיָּה לִי

בְּקוֹ אֲרָמֵי מִשְׁקֵר, לֵזֶם אֲרָמֵי לַעֲקֵר וְלֹא לְגֵרֵם לַבֵּקֶר, אֲלֵלִי לִי

מְקִיָּם הַבְּרִית, לִזְלִילֵי הַתִּיר שְׁאֵרִית בְּגִיַּא בְּכָרִית, אֲנִיָּה לִי

כְּשֶׁר שְׁעָרוֹרִית, יְדִידוֹת עֲבָרִית רַחֲמֵם מִהַכְּרִית, וַיֵּשׁ תִּקְוָה וְאַחֲרִית

לד

יּוֹם אֲכַפִּי הַכְּבֵדְתִי וַיְכַפְּלוּ עוֹנֵי בְּשִׁלְחֵי יָד בְּדָם וּבִיא וּבָא אֶל מִקְדָּשׁ יְהוָה וְלֹא כִסְתָהוּ אֲדָמָה עַד בֹּא חֶרֶב מוֹנֵי, וְלֹא שָׁקֵט עַדִּי הַקֶּם דָּם הַנְּבִיא זְכָרְיָה וַיָּרַב בְּבֵית יְהוּדָה תַּאֲבִיָּה וְאַנְבִּיָּה:

הִיָּה הוֹלֵךְ וְסוֹעֵר עַד בֹּא רַב טַבָּחִים וּבָא אֶל מִקְדָּשׁ יְהוָה וַיִּמְצָא דַמִּים רוֹתְחִים וַיִּשְׁאֵל לְבַעֲבוֹר זֶה הַכְּהֵנִים הַזּוֹבְחִים וַיַּעֲנוּהוּ כִּי זֶה הוּא דָם קֶרֶבֶן הַזְּבָחִים וַיִּנְסֶה בְּדָם פָּרִים וְדָם אֵילִים וְדָם מַחִים וְגַם זָבַח וְזָבַח רַב לְחֶקֶד מָה הִיָּה וַיָּרַב בְּבֵית יְהוּדָה תַּאֲבִיָּה וְאַנְבִּיָּה:

וּבְכָל זֹאת לֹא שָׁקֵט וְעוֹדוּ בַיָּם נִגְרָשׁ וַיִּבְקֵשׁ הַדָּבָר וַיִּמְצָא מִפְּרֹשׁ כִּי הוּא דָם אִישׁ הָאֱלֹהִים עַל לֹא חֲמַס שְׂרָשׁ וַיֹּאמֶר וּבִנְזָרְאֵן גַּם דָּמוֹ הִנֵּה נִדְרָשׁ אֲסִפּוֹ לִי הַכְּהֵנִים וְהוֹצִיאֻם מִבֵּית יְהוָה כִּי לֹא אֲשַׁקוּט עַדִּי יִשְׁקוּט דָם הַנְּבִיא זְכָרְיָה וַיָּרַב בְּבֵית יְהוּדָה תַּאֲבִיָּה וְאַנְבִּיָּה:

דָּקֵר וַיִּשִׁישִׁים לְמֵאוֹת וּבַחֲוָרִים לְרַבּוֹאוֹת וַיִּוֹרֵד לְטַבַּח כְּהֵנִי יְהוָה צְבָאוֹת וְאִין שָׁקֵט לְדָם וּבִיא וַיְהִי לְמוֹפֶת וְאוֹת וְהַבְּנִים בְּשִׁטְטִים וְעֵינֵי אֲבוֹת רֹאוֹת וְאַמּוֹתָם לְטַבַּח גַּם אֲחֵרֵיהֶם בָּאוֹת וְאוֹמֵר לְנַפְשֵׁי זֶה חֲטָאתְךָ וְזֶה פְּכִיָּה וַיָּרַב בְּבֵית יְהוּדָה תַּאֲבִיָּה וְאַנְבִּיָּה:

הוֹסִיף לַהֲרוֹג בָּנִים עִם יוֹנְקֵי שְׂדֵים וְדָם עוֹלָה בִּיבִיָּהֶם כְּדָם יְאוֹר מְצָרִים עַד אֲשֶׁר בָּשָׂא וּבִנְזָרְאֵן לְבוֹ לְשִׁמִּים וַיִּמָּר הָאִין דֵּי בְּבִנוֹת יְהוֹשָׁלִים הַכְּלָה אֶתָּה עוֹשֶׂה אֶת שְׁאֵרִית הַשְּׂבִיָּה וַיָּרַב בְּבֵית יְהוּדָה תַּאֲבִיָּה וְאַנְבִּיָּה:

לה

שְׁכַרְתָּ לֹא מַיִן הַשְּׁלִיכִי תַפִּיךְ קַרְחֵי נָא וְגִזֵּי וְהַשְּׁחִיתִי אֶפִּיךְ שְׂאֵי עַל שְׂפִים קִינָה וְסִבִּי כָּל אֲגַפִּיךָ וַיַּעֲקֵי לְפָנֵי יְהוָה עַל חֶרֶבֶן סַפִּיךָ עַל חֶרֶב סַפִּיךָ שְׂאֵי אֵלָיו כְּפִיךָ:

אֵיכָה בְּצַר וְאוֹיֵב בְּצִיּוֹן עִיר מִמְּלֶכֶת אֵיכָה רָגַל זָדִים אֲדַמַּת צְבִי דוֹרְכַת בְּבוֹאֵם מְצָאוּ כְּהֵנִים שׁוֹמְרֵי הַמַּעֲרָכָת וְעַל מִשְׁמֵרוֹתָם עָמְדוּ וְלֹא אָזְבוּ הַמְּלֶכֶת עַד אֲשֶׁר שָׁפַךְ דָּמָם בְּמִימֵי הַמַּהֲפָכָת וּבָא כָּל עָרַל וְטַמָּא מִבֵּית לְפָרְכָת מְקוֹם אֲשֶׁר כָּהֵן גְּדוֹל יָרָא שֵׁם לְלֶכֶת וְהַחֲרִיבוּ סַעֲפִיךָ וְחִלּוֹנֵי שְׁקוּפִיךָ וַיַּעֲקֵי לְפָנֵי יְהוָה עַל חֶרֶבֶן סַפִּיךָ עַל חֶרֶב סַפִּיךָ אֵלָיו כְּפִיךָ:

קוֹל יִלְלָת בַּת צִיּוֹן מִרְחוֹק בְּשִׁמְעַת תִּזְעַק זַעֲקַת חֲשָׁבוֹן תִּבְכֶּה בְּכִי מִיַּפְעַת אָהֶה כִּי כּוֹס שְׁתִּיתִי וּמִצִּיתִי קִבַּעַת אֲכַלּוּנֵי שְׁבִי אֲרִיּוֹת חֲדוּדֵי מִלְתַּעַת בַּת בְּבָל הַשְּׂדִידוֹה וּבַת אָדוֹם הַמְרַשַּׁעַת מָה תִּתְאוֹנְנֵי צִיּוֹן וְחֲטָאתְךָ נוֹדַעַת עַל רַב עוֹנֵךְ גְּלָה עִמָּךְ מִבְּלִי דַעַת עַל עֲזָבְךָ צוֹפִיךָ לְשִׁאוֹל בְּתַרְפִּיךָ וַיַּעֲקֵי לְפָנֵי יְהוָה עַל חֶרֶבֶן סַפִּיךָ עַל חֶרֶב

תשעה באב

ספיר אליו כפיר:

אל תשמחי אניבתי על כי נשבר קרבי כי נפלתי קמתי ויהוה עזרני הנה יאספני שדי אשר פזרני ויגאלני ממך צורי אשר מכרני וינחם וינחם וינחם עלי אשר עכרני:

לו

ציון, הלא תשאלי לשלום אסיכיר, דורשי שלומך והם יתר עדכיר: מים ומזרח ומצפון ותימן שלום כחוק וקרוב שאי מכל עכיר: ושלום אסיר תאווה, נותן דמעיו כטל חרמון ונגספ לרדתם על הכיר: לבכות ענותך אני תנים, ועת אחלם שיבת שבותר אני כנור לשיכיר: לבי לבית אל ולפניאל מאד יהמה ולמחנים וכל פגעי טהוכיר, שם השכינה שכנה לך, והיוצרך פתח למול שערי שחק שעכיר, וכבוד אדני לבד היה מאורך, ואין שמש וסהר וכוכבים מאיכיר. אבחר לנפשי להשתפך במקום אשר רוח אלהים שפוכה על כחיכיר. את בית מלוכה ואת כסא אדני, ואיר ישבו עבדים עלי כסאות גביכיר? מי יתנני משוטט במקומות אשר נגלו אלהים לחיכיר וציריכיר! מי יעשה לי כנפים וארחיק גדוד, אניד לבתרי לבבי בין בתכיר! אפל לאפי עלי ארצך וארצה אבניך מאד ואחנן את-עכיר, אף כי בעמדי עלי קברות אבתי ואשתומם בחרון עלי מבחר קבכיר! אעבר ביערך וכרמלך ואעמד בגלעדך ואשתוממה אל הר עכיר, הר העברים והר החר, אשר שם שני אורים גדולים מאיכיר ומוכיר. תיי נשמות - אור ארצך, וממר דרור אבקת עפרך, ונפת צוף - נהכיר! ינעם לנפשי הלך ערם ניחף עלי חרבות שממה אשר היו דביכיר, במקום ארוך אשר נגז, ובמקום כרוביך אשר שכנו חדרי חדכיר! אגז ואשליך פאר גזרי ואקב זמן, חלל בארץ סמאה את-גזיכיר - איך יערב לי אכל ושתות בעת אהה, כי יסתבו הכלבים את-כפיריך? או איך מאור יום יהי מתוק לעיני בעוד אראה בפי ערבים פגרי נשכיר? כוס היגונים, לאט! הרפי מעט, כי כבר מלאו כסלי ונפשי ממרוכיר. עת אזכנה אהלה - אשתה חמתך, ואזכר אהליבה - ואמצה את-שמכיר! ציון כלילת יפי, אהבה וחו תקשרי מאז, ובר נקשרו נפשות סביכיר - הם השמחים לשלחתך והכואבים על שוממותך ובוכים על שככיר. מבור שבי שואפים נגדך ומשתתחים איש ממקומו אלי נכח שעכיר, עדרי המונך, אשר גלו והתפזרו מהר לגבעה ולא שכחו גדכיר, המסזיקים בשולך ומתאמצים לעלות ולאחז בסנסני תמכיר. שגער ופתרוס היערכוך בגדלם, ואם הבלם ידמו לתמיר ואוכיר? אל מי ידמו משיחך ואל מי גביאך ואל מי לזיך ושכיר? ישנה ויחלף כליל כל-ממלכות האליל. חסבך לעולם, לדור ודור גזכיר. אור למושב אלהיך, ואשרי אנוש יבחר יקרב וישכן בחככיר! אשרי מחכה ויגיע ויראה עלות אורך ויבקעו עליו שחכיר, לראות בטובת כחיכיר ולעלז בשמחתך בשוכך אלי קדמת גוכיר!

לז

ציון קחי כל צרי גלעד לציריך אין די למען כים גדלו שככיר:
 ארץ צבי את בתוך גוים בתובה ומן עדן מקום כל יקר יצאו נהכיר:
 ויהי לאות בעמן כחץ בשרו במי ירדן אזי באסף אף כי טהוכיר:
 אף לא יסלה עפר ארצך גזקב ופז יקר כמו יהלום מחצב הככיר:
 כל תענוגים בבא בסרך ולא קהמה השן ואולם כצוף מתקו מרוכיר:
 פכיר למרפא וכל עלה תעלה הלא וכיעבת הדבש היו יעכיר:
 עם הפתנים ברית כרתו מתיר ואין שטן אבל השלמו להם כפיריך:

תשעה באב

בְּךָ כָּל בְּהֵמָה וְעוֹף חֲכָמוֹ עֲדֵי כְּחֹמוֹר הָיָה לִפְנֵים לְבֹן יֵאִיר חֲמוֹכִיךָ:
 בְּךָ אֵל לְבַדּוֹ וְאִין בְּלִתּוֹ וַיֵּצֵא שְׁמֶךָ כִּי שָׁם אֱלֹהֵי אֲמַת נֹדַע בְּשִׁיבִיךָ:
 מִה טוֹב וְנִעִים בָּבֵא שְׁבִטִי בְּנֵי יַעֲקֹב שְׁלֹשׁ פְּעָמִים בְּכָל שָׁנָה שְׁעִבִיךָ:
 בְּךָ סוּד תְּעוּדָה וְסוּד חֲכָמוֹת וּבָאוּ בְּנֵי קֶדֶם וְחֲכָמֵי שְׁבָא לְכַתּוּב סִפְרִיךָ:
 מְלַךְ בְּקִרְבְּךָ וּבֶן שָׂרֵי תִילִים בְּכָל נֶשֶׁק וְעַל כָּל לֵאִם גָּבְרוּ גְבִיבִיךָ:
 שׁוֹטְרִים בְּכָל הַגְּבוּל שׁוֹפְטִים בְּכָל עִיר וְעִיר זָקְנֵי אֲמַת הֵם וְאִין מוֹרָה כְּמוֹכִיךָ:
 בְּיָמֵי בַחֲוֹרוֹת הָיוֹת קִדְשׁ לֵאל גְּבַחְרוּ וּבְנֵי גְבִיאִים בְּנֵי אֵל חֵי גְעִבִיךָ:
 בְּךָ הַתְּקוּפָה עָלֵי קוֹ הָאֲמַת גִּשְׁקָלָה תִכֵּן שְׁנוֹת דוֹר וְדוֹר בְּשָׁנֵי אֲדַכִּיךָ:
 מוֹלֵד לְבָנָה כְּפִי אֲרַכֶּךָ וְהִמְטָזָה שׁוֹמָה לְכַחֲבֶךָ וְכֵה הָרְאִית סִתְכִיךָ:
 נִרְאָה בְּתַמְמוֹז כְּסִיל בְּךָ יַעֲלֶה כִּי שְׁאֵר כָּל הַחֲדָשִׁים לְבַד זֶה בְּסִדְכִיךָ:
 אִיָּה דְבִיכֶךָ מְקוֹם אֲרוֹן וְאִיָּה הַדָּר הַיְכָל וְהַמְזַבְּחוֹת אִיָּה חֲצִבִיךָ:
 אִיָּה מְשִׁיחֶךָ בְּעֵד עֲמֶךָ יִכְפֹּר וְמָה הָיָה לִילְדֵי קֹהֵת אִיָּה גְזִיכִיךָ:
 אִיפֹה גְבִיאִים בְּנֵי עֲלִיוֹן וְכָל יוֹעֲצֶךָ אֲבָדוּ וְהִלְכוּ שְׁבִי מִלְכִיךָ וְשָׁרִיךָ:
 הָיִיתָ יָפָה נוֹף לְרֵאשׁ תְּבַל בְּרוּשֶׁךָ לְבַס חֲטָאֶךָ לְבַד סַעֲפֶךָ קֶצֶר קִצִּיכִיךָ:
 אֲרָץ מְאֻסָּךָ יָמֵי זָרִים שְׁטַפּוֹךָ וְכָל רוּחַ הַפִּיצֶךָ וְאִשׁ בְּעַכָּה בְּעִבִיךָ:
 מְרִית בְּצוֹרֶךָ אֲשֶׁר מִצֵּר גָּצֶרְךָ וְאִז זָרִים עֲכָרוֹךָ וְאֵת הָיִית בְּעוֹכְבִיךָ:
 אֵל הָאֲמִיכֶךָ עֲדֵי נִקְרָאת אֲרִיאֵל וְאִין עֶבֶר בְּבֹרֶךָ אֲרֵי טוֹרֶף עֲדִיכֶךָ שׁוֹבֵי לֵאל בּוֹעֲלֶךָ אֵל תִּתְנֵי לוֹ דָּמֵי עַד
 שׁוֹב כְּבוֹדוֹ וְעַד יִבְנֶה גְדִיכֶךָ:
 וּבְפֹשֵׁי מֵאֵד נִכְסְפָה לְרֵאוֹת בְּזִיו זְהַרְךָ שְׁלוֹם יְהִי לְךָ וּרְבֵי שְׁלוֹם לְעַדְכֶךָ:

לח

צִיּוֹן עֲטָרַת צְבִי שְׁמַחַת הַמּוֹבִיךָ שְׁלוֹם כְּבֹהֵר קַחֵי מֵאֵת אֲדוֹנֶיךָ:
 אֵלֵי שְׁחָקִים אֲשֶׁר שׁוֹמְרִים לְחוֹמוֹת וְחַל לַיְלָה וַיּוֹם יִדְרָשׁוּן שְׁלוֹם לְמַחְבֵּיךָ:
 גַּם הַנְּפֹצִים בְּכָל אַרְבַּע קְצוֹוֹת וְהֵם דוֹרְשֵׁי שְׁלוֹמֶךָ בְּנוֹתֶיךָ וּבְנֵיךָ:
 שׁוֹכְנֵי קְבָרִים מְחַכִּים וּמְצַפִּים לַיּוֹם יִשְׁעֶךָ וְאִז יִצְמַחוּ יַחֲיוּ וְיִשְׁבְּרוּ:
 וְאֵנִי בְּשִׁאֲלֵי שְׁלוֹמֶךָ אֲקַבֵּא קוֹל בְּרֵאשׁ הַרִים וְאֲדַמָּה לְעוֹף עַל כַּעֲנַבִּיךָ:
 שְׁלוֹם לְצִיּוֹן בּוֹה צֶדֶק וְשְׁלוֹם עָלֵי חֵלֶךְ וְחוֹמוֹת יִקָּר אֲבָנֵי פְּנִיבִיךָ:
 שְׁלוֹם לְאֶרֶץ צְבִי שְׁלוֹם לְכָל הַגְּבוּל גִּלְעָד וְשׁוֹמְרוֹן וְכָל יֵתֵר שְׁכֵנֶיךָ:
 צִיּוֹן לְפָנִים הִלָּא הָיִית יַפֵּת מְרָאָה אִיךָ גְּהַפְּכוּ לְשַׁחֲרוֹ תֵּאָרֶךְ וּפְנִיבִיךָ:
 כְּבָנוֹת מְלָכִים יִקָּר עֲטִית תְּהִלָּה וְאִיךָ שֶׁק תַּחְגְּרֵי עַל חֲלָצֶיךָ וּמִתְנַבֵּיךָ:

תשעה באב

לחמי אבחה בעת תעדי לתחת פאר אפר ואשתה יגוּי על יגוּיך:
 קומי ובשא גהי נבכה דמעות כים יזלו גהרות למן עיבי לעיניך:
 על אלמונתך אשר הלך ידיך והוא החריב דבירו וכל סתרי צפוניך:
 עת אראה יפוך אקרא משוררים בשיר עת אהזה עביר אקרא מקונניך:
 אבחר לקאת וקפד ישכנו בך ואוי לי אם אדום ועב קננו בקניך:
 עיר המלוכה לדוד ושלמה בנו היית בניה והם קדם מכוניך:
 את היא למקדש לאל את היא מנוחה לצור את היא אשר יום ביום ירד לגניך:
 שם שלסן ומנוכה וארון הברית אל בין שדי אהבה לן במלונך:
 על מזבחך כהנים עמדו משרתים במו זבח ועולה לכפר על עוניך:
 ראש הנהגה אשר אפוד לבושי יקר בשמע בשולי מעיל קול פעמוניך:
 אחת בשנה פנים הלך לסדרי דביר הביא קטרת מלא קמצו וספניך:
 קדה וקנה וכל ראשי בשמים עדי עיר התמרים בבוא ריח שמניך:
 אף הלזים אשר שומרים שערים וגם המשוררים שיר בפה עם כל רבניך:
 בגדם בני מעמד עורכים תפלה ולך יעלה המונך בכל פעמי זמניך:
 בך הנביאים הלא היו בסוד אל יבך חכמי תכונה יבך שבעים זקניך:
 ארצך מלאה במו עשר קדשות וכל מעשר תרומה וגם מבחר דגניך:
 עתה שממה בלי בנים ובנות ואן מלכך גביאך לנייך וכהניך:
 מתי ישובו ויבואו בתוך אהלך הם התאבים שכון תחת ענייך:
 מי יתנבי לעת תלדי ילדים כמו שפכה ופועה מילדת באבניך:
 מי יתנבי לעת אתאו ליום חותניך יבוא ואת תעדי כלה עדניך:
 לבי יאזו לחבק בזרועות עפר ארצך ואחשוק בפי בשק אבניך:
 עת אראך בהיות נבבית בנפך ופוך יבא לצפון יים גבה קרניך:

תשעה באב

אָכסוף וְאַחַמֵּד לְבַחֲמָה וְתִשְׁמַעְנָה דְבָרֵי מִבְּשָׂר בְּקוֹל אֲזִיבִי וְאַזְבִּיר:

הַתְּעוֹכְרֵי לְקִרְאֵת דְּוֹדְךָ וְהַתְּנַעֲרֵי מִן הָאֲדָמָה בְּשׁוּבוֹ אֶל מְעוֹבְיָךְ:

לט

צִיּוֹן תְּקוּבְנֵי עָלַי בֵּיתְךָ אֲשֶׁר נִשְׁרַף צָרְחִי בְּמִכְרָךְ עָלַי שׁוֹמְמוֹת גְּפְנֵיךָ:

צִיּוֹן תְּעוֹכְרֵי כְּאֶלְמֵנָה אֲשֶׁר הִיְתָה לְמַס לְכָל עוֹבְרִים מֵרַב עוֹבְיָךְ:

עַל הַגְּבָעוֹת שְׂאֵי קִיבָה וְתִמְרָרוּ וְגַם נְהִי בְּקוֹל כֶּם אֲשֶׁר הִפּוּ הַמּוֹבְיָךְ:

אֵיכָה לְמוֹאֵב בְּנֵי צִיּוֹן בְּאֶף חוֹלְלוּ עַל רֵב גְּאוֹנְךָ וְקִרְאֵי אֶל מְקוּבְנֵיךָ:

הִילַל וְקִיבָה שְׂאֵי צִיּוֹן בְּמֵר וְנְהִי וּבְכִי שְׂמֻמוֹת עָלַי שׁוֹמְמוֹת מְעוֹבְיָךְ:

קוּבְנֵי וְאַל תִּדְמִי קוֹלְךָ בְּכִי שְׂאֵי דְבָר וְחִרַב אֲשֶׁר שָׁלַח לְמַחְבֵּיךָ:

צִדּוֹ כְּצַפּוֹר וְאַיִן עוֹזֵר לְבַגְדּוֹ אֲשֶׁר פָּרָשׁוּ רֶשֶׁתוֹת לְגִלוֹת אֶת קִלְוֵיךָ:

אֵיךְ הַשְּׁלִיךְ תַּפְאָרֶת יִשְׂרָאֵל וְלֹא זָכַר שְׁבוּעָה אֲשֶׁר כָּרַת לְאוֹמְבֵיךָ:

קוֹלְךָ בְּקוֹל בְּהֵמַת תַּנִּים נוֹת־עֵקֶב בְּכִי וְקִיבָה שְׂאֵי עַל רֵב תְּלוּבְיָךְ:

גָּזִי לְגִזְרֶךָ וְהַשְּׁלִיכֵי לְרֹאשְׁךָ עָלַי אֶרֶץ וְשִׁק תִּקְשְׁרֵי עֲצָרֵי בְּמַתְבֵּיךָ:

קוּבְנֵי בְּפִשֶׁע וְאַל תִּתְּנֵי מְנוּחָה וְקִיבָה עַל שְׂפִיִים שְׂאֵי מֵרַב מְעַבְיָךְ:

אֶרֶץ צְבִי צְבָאוֹת קִיבָה וְנְהִי תְעוֹכְרֵי אֶל שְׂפִיִים הֲלֹא תַחַת שְׁשׁוּבְיָךְ:

קוּבְנֵי מְלָכִים וְהִילִילוּ קְצִיבִים וְכָל מְזַכֵּחַ וְכָל מְעַרֵּב עַל שְׁמִלּוּבְיָךְ:

פְּשֻׁטֵי מְעִילְךָ וְהַשְּׁלִיכֵי לְאַרְץ וְחִגְרֵי שִׁק וְגַם תִּהְיֶינָה תַחַת סְדִיבְיָךְ:

בְּחֹר וְזָקֵן וְגַם עוֹלֵל וְיוֹנֵק שְׂאֵי תִמְרָרוּ לְבָפֶשׁ לְעֵינֵי כָל זְקֵבְיָךְ:

צִיּוֹן שְׁשׁוּבְךָ הֲלֹא עֵבֶר בְּקוֹצִים עָלַי מִים וְנִהְפְּכוּ מֵרַב זְדוּבְיָךְ:

חֲשָׁכוּ מְאוֹרוֹת וְגַם כָּל הַשְּׁחֻקִים וְכָל דְּרָךְ מֵאֵד בְּחֲשֶׁךְ סִתוּם לְפָנֶיךָ:

כִּי הַשְּׁחֻקִים מֵאֵד זָרוּ וְאַסְפּוּ לְאוֹרְכֶם לְפָנֵי כָל שְׂאוֹן עַל רֵב יְגוּבְיָךְ:

צִיּוֹן בְּשׁוֹפָר תִּקַּע עַל הָר וְגִבְעָה רְאֵי צָרְחִי בְּמֵר וּבְכִי עַל מוֹת סִבְבֵיךָ:

תשעה באב

שלחו שללך באש ציון למרמס הלא טבעו שערך בתוך ארץ אדביר:
הנה למרמס נתונה בת יהודה ואין משיב לנפשה עלי שוממות שמביר:
ציון במר תבכי מאין מבחם אשר רחוק מאד מקרוב נחם בחוביר:
קולך בקולים וגם תבין ויענה וקול גהי ובכי אשר תחת סלוביר:
ציון למרום שאי עיבר וגם תראי ספדי והיללי עלי עזבר תאביר:
ציון תקובני אלי אבות ושאלי מכון ביתך וגם עזרך חסן קציביר:
אל המערה לכי צרחי במר ובכי ענו בנותך ובביר ובביר:
שכה כשמעה לקולך גם מבכה עלי בגים אשר נשבו אל כל שכביר:
רחל ולאה בכו בלה וזלפה הלא קוננו וקראו בקול מחי בפביר:
כי האלהים הלא נצח ולא יזנח כי תקוה היא ורב שלום לבביר:

מ

ציון ידידות ידיד צעיר לשביר שכבת כתביו ברב ענות סדכיר:
ציון סדר כל סדר מטות וכל משכב דדים ידיך בבא סדרי סדכיר:
ציון ברכה עליונה עלי ראשך למולך מחטבים שעכיר:
ציון ירשת זאב ערב שבי פארך בעדי עדיים עדי עלו כתכיר:
יפית ברב הון וסון רבית בדעות והן מזקני אענים סכמו געכיר:
היית יפי מכלל באוה בכל מהלל עלית ושבת שלל מלכי מגוכיר:
בר ברוחה אנוש לן מבלי חטא בהתכפר בקרבן תמידיך מכפכיר:
יסדת בזיו לפאר סרבת בתוך אב באף אשאף לזאת אשאב מי תמרוכיר:
נראו בעיכך פני קונה בני מסנה רצון לשכני סנה בשני סככיר:
עושי מלאכתך בחוט התעשרו ברכוש כל הון יקר נמצא לקהל עשיכיר:
נבחר מקומך לצור בחר באם בחריו בחר במוצאך ובכהנים בחיכיר:

תשעה באב

בן דר בגיל גהדר אדרך בכל דר ודר ערפך בבא לעדור עדרי סבכיר:
 עלה גבולך דבר צלע יבוס לא לעין עיטם לבלתי שאת כתפות דביכיר:
 קרא יהוה שמך על שם שני כהנים דוד מצך בחיל בשדה יעכיר:
 בנה מעונך בנו ויחנךך שם בשם אביו אשר קדמו נחםם בשיכיר:
 ובמחשבות בוראך עליה בטרים ברא תבל ושחק ועולם על עכיר:
 ובמי מריבה ביום זעם אזי טהרה ארצך ולא גשמה בכלות יצוכיר:
 ירד בעתו מטר ארצך זמן לילה בא לברכה וטל לן בקציכיר:
 היית לשית חוג יסוד ממך תעודה וסוד קדוש ירחך לפי עדים מעככיר:
 בנים ובנות תשוקה שוקקו שוקו בשוק והשתקשקו בסך עככיר:
 בחרג בפרז נפלאו בפש בפס פלאו טל אור וסן נמלאו זפו גזיכיר:
 איך אשמחה עוד בחג איך אעלוז עוד בפור עד כי יבואו ימי ששון לפוכיר:
 ארצך חמודה מאד לא נחמדה בעלות בנים חמודים לבית מחמד מגוכיר:
 בעלה ענן הקטרת ממקום מקדשך יצא מקומו עשן אש מנחכיר:
 בקרוב מרעים בעיר שלחו בכרמך בעיר ערו ועוררו בעיר קדיש בעכיר:
 ברזל בלי נשמע קלו בעת נבנית איך חרבות אור בך תקעו מצכיר:
 על זאת בשק עוכרים עברים אבל בוטחים כי ישמחו אחרי התור בתוכיר:
 בילל לקולי אלי איך תתאפקי הלא קרא לשק ובכי אלוף געוכיר:
 לב מדוה יחלה לתאנה יכלה יישן עדי יעלה עמוד שחכיר:
 אקום חצות לילה על משמרות מאפל לשמו לאור יאתה בךר לשומכיר:
 אז תמצאי צוף דבש אז לא תקונני בראש כי תתכונני בראש הרי הככיר:
 יבא כבוד הלכנון לך ותתלכני ככני עדרים בני אדר גדכיר:
 עורי והתנערי עכר יער קוערים בער יתו אות לעץ יער חזיכיר:

תשעה באב

קומי ואורי לכל חושקי מאורך והם הולכי בחשך עדי אורו מאוכיך:
 ציון לציון ואות עז עוד תהי זלכס עמים ותגבהנה רגלי מבשכיך:
 בצלי עדי העני ותני לבושך שני תולע ככלה עדי לקשור קשכיך:
 אל תאמרי לי אשר זקנת היותך לאיש עוד תתעדני סלוץ השד לגוכיך:
 תלדי בני שעשועיך בעת עדנה תתחדשי בגעורים כבשכיך:
 יטה לטוב יצרך צור יוצרך תהי נצוכה כעיר חברה למוכיך:
 יגאל בעז משבי מיד חזיר חצבי ויהי עטרת צבי לשאר עדכיך:

מא

שאלי שרופה באש לשלום אבליך המתאווים שכן בחצר זבליך:
 השואפים על עפר ארץ והכואבים המשותוממים עלי מוקד גליליך:
 הולכים חשכים ואין נגה, וקוים לאור יומם, עליהם אשר יזרח ועליך:
 ושלום אנוש באנח, בוכה בלב נשבר תמיד מקובן עלי צירי חבליך:
 ויתאונן כתנים ובנות יענה ויקרא מספד מר בגליליך:
 איכה נתונה באש אוכלה תאכל באש בשר ולא נכו זרים בגחליך:
 עד אן עדינה תהי שוכנה ברב השקט ופני פרחי הלא כסו חרליך:
 תשב ברב גאון לשפוט בני אל בכל המשפטים ותביא בפליליך:
 עוד תגזור לשרוף דת אש וחקים ולכן אשרי שישלם לך גמוליך:
 צורי בלפיד ואש הלבבעבור זה בתנך כי באחרית תלהט אש בשולייך:
 סיני הלכן בך בחר אלהים ומאס בגדולים וזרח בגבולייך:
 להיות למופת לדת כי תתמעט ותרד מכבודך והן אמשול משליך:
 משל למלך אשר בכה למשתה בנו צפה אשר יגוע כן את במליך:
 תחת מעיל תתכס סיני לבושך בשק תעטה לבוש אלמנות תחליף שמליך:
 אוריד דמעות עדי יהיו כבחל ויגיעו לקברות שני שרי אציליך:
 משה ואהרן בהר החר ואשאל גיש תוכה חדשה בכך נשרפו גליליך:
 חדש שלישי והקשר הרביעי להשחית חמדתך וכל יפי כליליך:
 גדע לזוחות ועוד שנה באולתו לשרוף באש דת הזה תשלום כפליך:
 אתמה לנפשי ואיך יערב לחכי אכול אחרי ראותי אשר אספו שליליך:
 אל תוך רחובה כבדחת ושקפו שלל עליון אשר תמאס לבוא קהליך:
 לא אדעע למצוא דרך סלולייך היו אבילות בתיב ישר מסליך:
 ימתק בפי מדבש למסוך במשקה דמעות ולרנגלי היות כבול כבליך:
 יערב לעיני שאוב מימי דמעי עדי כלו לכל מחזיק בכנף מעיליך:
 אך יחרכבו ברדתם על לחיי עבור כי נכמרו רחמי לנדוד בעליך:
 לקח צרור כספו הלך בדרכך למרחוק ועמו הלא נסו צלליך:

תשעה באב

ואני בשכול וגלמוד בשארתי לבד מהם בתוך בראש הר מגדליך:
לא אשמע עוד לקול שרים ושרות עלי כי נתקו מיתרי תפי סליליך:
אלבש ואתכס בשק כי לי מאד יקרו עצמו כחול ירביון בפשות סליליך:
אתמה מאד על מאור היום אשר יזרח אל כל אבל יחשיך אלי ואליך:
זעקי בקול מר לצור על שברונך ועל סלילך ולו יזכור אהבת כלולילך:
חגרי לבוש שק עלי ההבערה אשר יצתה לחלק וספתה את תלולילך:
כימות ענותך ונחמך צור ינשיב שבות שבטי ישראל וירימ את שפיליך:
עוד תעדי בעדי שני ותף תקחי תלכי במחול וצהלי במחולילך:
יהום לבבי בעת יאיר לך צור ויגיה לסשכך ויאירו אפיליך:

מב

ציון צפירת פאר חדות אגודיך זעקי ברמה בקולך על אבוביך:
אל הבנייה לבקש ולחנן לאל שלום שפוח לה וגם לבבי בחיכיך:
בעל בחירך אשר לך אהבתו לזר בהפך לנגדך וגם נגד גדידיך:
גלף ופתח בלוח לב אזי נשקטת בטח בשלוח שדוכה על דרביך:
דברי נכחות לרעיון להליץ עבורך אף תצפצף להרים קול סדכיך:
השב ידיך למטתך וללון בצלך ולטיל בסיוגת גולדיך:
וועד במהר וקדושוין וגם בכתבה לך לעזרך והן ברור זבדיך:
זרע ובנים מחטבים לאישך הלא ילדת ואיך נשכלת מכל חסידיך:
חמק ועבר וגז ממך ולא נשלחת לא בא בידך שטר ספר טרודיך:
טוען בטענת ממאנת במקד עלי כן נתקלסת והשפל עם ידידיך:
יושבת בדודה דמומה כי חשופה קלון שוליר ונגלית ונדללו כבוביך:
כל מחזיקים בגזרך הם יצאוך דחופים ובהולים והם היו לבוביך:
לבי הלא נחלל מאין הפוגות אשר הומר ונחלף למר מתק מגדיך:
מלא דמעות כמים בשטפו במלאו דמעות לתיי וכל עיבי נגידיך:
נפשי עטופה בעת זכרי לאישך הלא נכבה ולא יכלו לאפוח סמידיך:

תשעה באב

סָמַךְ אֲשִׁישִׁי עַבְב מֵהוּל בְּמִים וּפָס מִן הַרְפָּתִים בְּקֶר זִבְחֵי עֲבֹדֶיךָ:
 עָדַר וּבְחַרְשׁ יִסּוּדֶךָ לְשֹׁדֵה בּוֹר וְנִיר לַחֲכָה וְאָכְלָה סְבִיבֶךָ אִשׁ פְּלִדֶיךָ:
 פִּלְץ וְשָׁבַץ לְבָשׁוּנֵי בְּעַת אֶתְּזָה מוֹנֵי שְׁקֵטִים וְהֵם צָדוּ צְעֵדֶיךָ:
 צוּעֵק אָנִי לְמַקְוֵנוֹת לְבִכּוֹת וּבְמֶר לְזַעוֹק נְהִי נְהִיָּה הוּי עַל קַפְדֶיךָ:
 קִלּוּ יָמֵי עֲגִי עַת אֶתְּזָה עֲגִיךָ שׁוֹמְרִים מִצְאוֹךָ וְהֵם בְּשֵׂאוֹ רְדִידֶיךָ:
 כֶּחָפוּ עֲצָמֵי עָלֵי בָנִים יְקָרִים אֲשֶׁר כְּסִיד שְׁרוּפִים בְּאוֹר אוֹדֵי שְׁרִידֶיךָ:
 שְׁקִדוֹ וְיִקְדוֹ גִּוְלֵי דַת מְשֻׁבָּאֵי וְאוֹי אֵיכָה מְשׁוֹלוֹת אֵלֵי פְטִישׁ תַּעֲוֹדֶיךָ:
 תוֹקָה לְבָבִי אֲשֶׁר נִרְצָה בְּאֶרְץ טַמְאָה לְגִדְבָה לְנִסּוֹךְ יִין תַּמִּידֶיךָ:
 צִיּוֹן עָדִי אֵן מְשִׁימָה אֶת לְפָה אֶת יָדְךָ אֵיכָה בִּיד אֵיבֶךָ בְּפִלּוֹ נְגִידֶיךָ:
 מִמֶּךָ אֲבוּדִים יִלְדֶיךָ חֲמוּדִים כְּפֹז עַל זֹאת בְּמֶרֶךְ בְּכִי יִלְלַת מְרוֹדֶיךָ:
 אֵיכָה מִעֵבֶב זְמַן לְדַתְךָ וְעַד אֵן תְּהִי אֶת נִקְשָׁרַת בְּחִיל צִירֵי אַחֲוֵיךָ:
 יוֹלְדוֹת לְתַשְׁעָה יִרְחִים עַת נָשִׁי כָל וְאִיךָ רַבּוֹ שְׁנוֹתֶךָ אֲשֶׁר הִרִית יִלְדֶיךָ:
 רַבִּי לְשׁוֹמֵר לְאַיְלָה חֲבָלִים וְהוּא יִתִּיר לְצִירֶךָ עָלֵי כֶבֶד רְפִידֶיךָ:
 חוֹשֵׁב זְמַן יַעֲלֵי סֵלָה לְהִתִּיר וְלֹא חֹשֵׁב זְמַנְךָ לְהִסִּיר כָּל חֲרָדֶיךָ:
 זְמַן בִּידוֹ פֶּתַח אֲרָבַע גְּעוּלִים וְגַם כֵּן יִפְתַּח גִּגְזֵי אוֹצַר זְבוּדֶיךָ:
 קַל יִשְׁמִיעַ לְקַבֵּץ הָאֲמוּנִים דְּלַתִּיו אֲזַ פֶּתַח יִפְקִידֵם עַל קְלִידֶיךָ:
 צִיּוֹן מַעֲשִׂים בְּצַעֲרֶךָ וּבִיפִיךָ מַעֲשִׂתִים אֲשֶׁר יִזְרַח חֶרֶס סְדוּדֶיךָ:
 צִיּוֹן בְּמִנְחָה יִכְפְּרוּן אֶת פְּנֵי זַעֲמֶךָ אֲזַ יִשְׁתַּחֲוֶה לְכַף בַּגְּלֶךָ חֲרָדֶיךָ:
 צִיּוֹן עָדִי עֲדֶיךָ רַקֻּמַת בְּגָדְךָ וְגַם עַז יִזְרוּעַ פָּאֵר בְּגָדֵי חֲמוּדֶיךָ:

מג

צִיּוֹן בְּמִשְׁפָּט לְכִי לָךְ עִם מַעֲוֹנֵיךָ הַתְּעוֹךְ בְּכַזָּב וְלֹא גִלּוֹ עוֹנֵיךָ:
 אֲכֹן בְּנֵי עוֹלָה עֲנוּךְ וְיִרְשׁוּךָ נוֹה צָדֵק וְהִיִּית שְׁחוֹק אֵל כָּל שְׂכַנְיֶיךָ:

תשעה באב

בְּזִית מִלְמַדְךָ, וְלֹא הִקְשַׁבְתָּ לְמוֹרֶךְ לְטוֹב בְּשִׁכּוֹן בְּאַרְצֶךָ קְדוֹשְׁךָ בְּמִלּוֹנֶיךָ:
 גְּלִיתָ קְלוֹנֶךָ, וְטִמְאַתָּךְ בְּשׁוֹלֶךָ, וְגַם טִמְאַתָּ דְרַכְךָ מֵאֵד הַרְבִּית זַנּוּבֶיךָ:
 דָּרַךְ אַחוֹתֶךָ הֲלֹא הִלַּכְתָּ, זַנְיִת בְּתַזְנוּתָהּ, וְהִזְנִיתָ בְּנוֹתֶיךָ, וּבְנֵיךָ:
 הִכִּיתָ, וּבִגְפָתָ לְאִין מִרְפָּא, וְהִשְׁלַכְתָּ כְּטִיט חוּצוֹת, וְהִנֵּךְ שְׁחוֹק לְבָנֵי מַעֲבֶיךָ:
 וַתְּהִי נְגִיבָה בְּפִי זָדִים מְרִידִים אֲשֶׁר אָמְרוּ לְנִפְשֶׁךָ שְׁחִי הָרוֹס לְשַׁנִּיךָ:
 זָכְרִי עֲבִיחָה בְּלֵב בְּשֶׁבֶר, וְזַעֲקִי עָלַי מִכָּךְ, וּבּוֹגֶשֶׁךָ אֲשֶׁר גָּדַע קַרְבֵּיךָ:
 חֲפִי לֹאֵל בְּאַמַּת צוֹרֶךָ, וּבּוֹרְאֶךָ, וְהוֹחִילִי לְמַלְכְּךָ לְבַד כִּי הוּא אֲדוֹנֶיךָ:
 טְהִרִי לְבַבְךָ, וּכְפִיֶךָ, וְשׁוּבִי עָדַי אִישׁךָ קְדוֹשְׁךָ, וְלוֹ הַרְבִּי רַגְבֵיךָ:
 יוֹמָם, וְלַיְלָה תָּנִי קוֹל בְּבִכִּי מֵרַעְלֵי קִרְבִּית מְלוּכָה, וְעַל תֵּל אַרְמְנוֹתֶיךָ:
 כְּבוֹד, וְהִדָּר, וְרַב יָפִי בְּתוֹכְךָ הֲלֹא נִמְצָא קְדוֹשְׁךָ, וְהוּ בְּתוֹן לְעֵינֶיךָ:
 לָמָּה לְגַלִּים מַעוֹן תַּנִּים, וּמוֹרָשׁ קֶאֶת מְדַבֵּר, וְגַם אֲגַמִּי מִי מַעֲבֶיךָ:
 מֵאַגַּת שְׁמוֹעַ לְקוֹל מוֹסֵר מִסֵּרֶךָ בְּכֹן שְׁתִּיתִי, וּמִצִּית שְׁמֵבֶיךָ שְׁמֵרֶיךָ:
 זָכַח פָּנֵי עֲלִיּוֹן שְׁפָכִי לְבַבְךָ כְּמִי בְּהֵר, וְאַל תִּתְּנִי פּוֹגַת לְעֵינֶיךָ:
 סִבִּי, וְהִמִּי בְּעִיר קְרָאִי מְקוֹנְנוֹת, וְכֹל נְשִׁים מְבַכּוֹת בְּכִי גְדוֹל מְקוֹנְנֶיךָ:
 עָדִי צְנִיף מַלְכְּךָ עַד אֵן לְמַרְמֵס, יְהִי עַד מָה בְּיַד צָר בְּנֵי שָׂרִים סַגְבֵיךָ:
 פִּתַח לְבָנוֹן שְׁעֵבֶיךָ אֲשֶׁר טָבְעוּ אֶרֶץ נְשִׂיָה, וְאִין מְלוֹן לְכַהֲבֶיךָ:
 צִיּוֹן עֲלִיָּהֶם נְהִי בְּתִיָּה, וְלֹא תַחֲשִׂי אִסְפִּי, וְקַבְצִי זְקֻנוֹת, וְזַקְנֵיךָ:
 קִרְחִי, וְגֹזִי כְּנֶשֶׁךְ עַל בְּנֵי תַעֲנוּגֶיךָ, וְעַל כָּל נְשִׂאֶיךָ, וְרוֹזְבֵיךָ:
 כְּמוֹ, וְגִדְלוֹ כְּמוֹ גְּלִים בְּלֵב יָם מְזִכֶּיךָ בְּלִיל שְׁדָדוֹ, טוֹרֵי אַבְנֵיךָ:
 שְׁדָד מִלּוֹנֶךָ, וְכֹל מִחֲמַד יִקְרַךְ בְּאִין אֹרִים, וְתַמִּים אֲשֶׁר גָּלוּ צְפוֹנֶיךָ:
 תְּבוֹר, וְכַרְמֵל כְּהִרִי גִלְבַּע בְּלִי טֶלֶךְ, וּמְטָרֶךָ, וְלֹא אֹר בְּעֵבֶיךָ:
 צִיּוֹן, יִגְוֹךְ נְשִׂי טְהִרִי, וְהִתְקַדְּשִׁי עָדִי, יִקֵּר לְבָשִׁי תַמְרוּק שְׁמֵבֶיךָ:

תשעה באב

ציון ושלמו ימי אבלך בששון וגיל כי תם עונך ומשנה שברונך:

ציון סגלת מלכים ומדינות תהי עוד יזלו מי מנוחות מעיניך:

ציון פדותך צפי עוד יקראו לך צפיכת תפארת בפי שרים ונוגביך:

ציון ברכה ותיים בך אביר יעקב אזה לעולם ועוד יאמרו באזניך:

ציון המון כהנים הטה ישרתוך וגם יוסיף יהוה קנות שנית קציניך:

מד

ציון גברת לממלכות מציביך רבי ישלומים שאי מאת אסיביך:

יחמץ לבבי לקול בתנו ראמים בני שעיר ומואב בתוך הכל דביביך:

לבסו משיחי בדם קדקד סגנים טרוף שוע וקוע רמוס עמי בחיביך:

ערים בצורות תפוש דיק וסולל שפוך ארזי לבנון כרות מעצי יעביך:

חזו נביאים בשוא דבר בשם עיר קדוש יעקב לשלום ולא חבשו מזוכיך:

יתר לבבי עלי ארון ומשכן וציץ זהב ואפוד ושם קדש סמביך:

איים יחוו לרז אותות ומופת עלי שיברך ירפאו אלי משנה שבביך:

שמש וכל כוכבי שחק בעמק דמו קולך ברמה שאי קול תמרוביך:

סהר וכימה ועש וכסיל לזאת יכבו נגהם אשר אספו כוכבי שחביך:

מטה רשעים כקם שרים בידם תלות שבת משושך וגיל וכלי זמביך:

אבל לבנון וגיל כרמל בלי נשמע חפרו סגנים בבא צר בשעביך:

חכמת נבונים ביום אבדה ואסרו קציניך ושחו בני ציון יקביך:

מכלל מלכים לבוש בנות רעלות פאר ראמות וגביש ואף ספיר גזיביך:

בזאו נהרים בתוך קביה עליזה לאין קץ לתכונה וסוף פרצו גדביך:

גבעה ועץ בעבן אלה ואלון מקום פגול מלאים חלליך פגביך:

יהמו קרבי כים יזלו דמעי כמי נמרים לבאים ביום טרפו כפיביך:

תשעה באב

יסער לבבי כמו סופה וסער כמץ גכן יסער עלי אשמות כמריך:
המר בשרי ליום נאר קדוש יעקב מקדש ומזבח בלי בוא בתצריך:
שורק בטע בעמן היית ובקר כצץ פרח ונצה תשגשגי זמוריך:
שובי צביה לאל יוצרך יכוננך לדור ודור בתוכך שכון בעל געוריך:
אריה בגור לבל יעלה מסלות וצי אדיר ושיט לבל יעבור יאוריך:
בפשי שלומך דרוש אותה כחם צח עלי אורות קעב טל כחם יום נד קציריך:
אשמח ואשיש ביום אשמע מבשר בקול שלום מנוחה דרוש ושלום אסיריך:

מה

אלי ציון ועריה, כמו אשה בציריה, וכבתולה חגורת שק, על בעל געוריך
עלי ארמון אשר בטש, באשמת צאן עדריה,

ועל ביאת מחרפי אל, בתוך מקדש חדריה.
עלי גלות משרתי אל, געימי שיר זמריה,

ועל דמם אשר נשפך כמו מימי יאוריך.
עלי הגיון מחוליה, אשר דמם בעריה,

ועל ועד אשר שמם ובטול סנהדריה.
עלי זבחי תמידיה ופדיוני בכוריך,

ועל חלול כלי היכל ומזבח קטוריך.
עלי טפי מלכיה בני דוד גביריך,

ועל יפים אשר חשך בעת סרו כתריה.
עלי כבוד אשר גלה בעת חרבן דביריך,

ועל לוחץ אשר לחץ ושם שקים חגוריך:
עלי מחץ ורב מכות אשר הפו גזיריך,

ועל בפוז אלי סלע עויליה בעריה.
עלי שמחת משגאיה בשחקם על שבריך,

ועל ענוי בני חורין נדיביה טהוריך.

תשעה באב

עלי פשע אשר עוֹמֵה סְלוֹל דָּרַךְ אֲשׁוּרִיָּה,

ועל צבאות קהֵלִיָּה שְׁזוּפִיָּה שְׁחוּרִיָּה.
עלי קולות מִחֶרְפִּיָּה בְּעַת רַבּוֹ פְּגָרִיָּה,

ועל רגשת מִגְדָּפִיָּה בְּתוֹךְ מִשְׁכַּן חֲצָרִיָּה.
עלי שִׁמְךָ אֲשֶׁר חָלַל בְּפִי קָמִי מִצָּרִיָּה,

ועל תַּחַן יִצְחָחוּ לְךָ קָשׁוּב וְשָׁמַע אֲמָרִיָּה.
אֵלֵי צִיּוֹן וְעָרֶיךָ, כְּמוֹ אִשָּׁה בְּצִיּוֹרֶיךָ, וְכַבְּתוּלָה חֲגוּרַת שָׁקִי, עַל בְּעַל גְּעוּרֶיךָ

מקור: ויקיטקסט